

ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ • ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2015

Τ.Θ. 1308, Τ.Κ. 380 01 ΒΟΛΟΣ, ΤΗΛ.: 24210 93502, 24210 93510, FAX: 24210 67903

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2369

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: ΕΟΡΤΗ ΧΑΡΑΣ ΚΙ ΕΛΠΙΔΑΣ

«Ποῖα πνευματικά ἄσματα, νῦν προσάξωμέν σοι Παναγία; τῆ γάρ ἀθανάτῳ Κοιμήσει σου, ἅπαντα τόν κόσμον ἠγίασας»

Στήν καρδιά τοῦ Αὐγούστου δεσπόζει ἡ ἐορτή τῆς Κοιμήσεως τῆς Παναγίας Μητέρας τοῦ Κυρίου μας, μία πραγματική ὄαση πνευματικῆς δροσιάς καί ἀναψυχῆς μέσα στό ζεστό θέρος. Καί τούτη τί χρονιά, μέ τήν εὐκαιρία αὐτῆς τῆς μεγάλης ἐορτῆς, καλούμαστε νά ἐορτάσουμε τό πάντιμο πρόσωπο τῆς Θεοτόκου, ποθώντας νά ἀντλήσουμε παραμυθία, χαρά καί ἐλπίδα, πού πάντοτε ἔχουμε ἀνάγκη, ἰδιαίτερα, ὄμως, σήμερα.

Σέ ἕναν ἀπό τούς ὕμνους τῆς ἐορτῆς, ὁ ὕμνογράφος διερωτᾶται: «ποῖα πνευματικά ἄσματα νά σοῦ προσφέρουμε, Παναγία, ἀφοῦ μέ τήν ἀθάνατη Κοίμησή σου ἠγίασες ὁλόκληρο τόν κόσμο;». Κάθε φορά πού θέλουμε νά μιλήσουμε γιά τήν Παναγία καταφεύγουμε στούς θεομητορικούς ὕμνους πού ψέλνουμε στήν Ἐκκλησία, διότι ὅλη τήν εὐλάβεια καί πίστη πρὸς τό πρόσωπό Της τήν ἐκφράζουμε μέσα ἀπό τή Θεία Λατρεία. Εἶναι σημαντικό νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας δέν διατύπωσε ποτέ στό διάβα τῆς ἱστορίας της κάποια συστηματική διδασκαλία ἢ θεομητορικό δόγμα, οὔτε θεώρησε ὅτι εἶναι ἐλλιπῆ τά δεδομένα πού μᾶς παρέχει ἡ Ἁγία Γραφή γιά τό πρόσωπό Της. Ἄν καί ἡ Καινή Διαθήκη δέν διασώζει πολλές λεπτομέρειες τῆς ζωῆς ἢ λόγους τῆς πανάγνου Μαρίας, ἐντούτοις μᾶς ἀποκαλύπτει τόν ρόλο πού διεδραμάτισε γιά τήν πραγματοποίηση τοῦ σχεδίου τῆς σωτηρίας μας. Διότι τό πῶς σημαντικό εἶναι αὐτό: ἡ ἐλεύθερη συνεργασία της στήν Σάρκωση τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, πού συμφιλίωσε ἐκ νέου τόν ἄνθρωπο μέ τόν Δημιουργό του.

Αὐτήν τήν ἀνεκτίμητη καί ἀνυπέρβλητη

προσφορά τῆς Θεοτόκου πρὸς τό ἀνθρώπινο γένος ἀναδεικνύει, προβάλλει καί τιμᾷ ἡ ὀρθόδοξη λατρεία μας. Μακαρίζουμε, γιορτάζουμε, ἐπαινοῦμε τήν Παρθένο ὄχι τόσο γιά τίς πολλές της ἀρετές ὅσο γιά αὐτό πού ἀξιώθηκε νά γίνει: μητέρα τοῦ Θεοῦ. Ἡ Θεοτόκος μᾶς συνδέει μέ τόν Λυτρωτή μας Χριστό καί μᾶς θυμίζει ἀκατάπαυστα τή σωτηρία πού συντελέστηκε στό πρόσωπό Του. Χάρη σέ Ἐκείνη, κατέστη ἐφικτή ἡ φανέρωση τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ γιά τόν κόσμο, μέσῳ τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου μας. Χάρη σέ Ἐκείνη, ἡ θνητή φύση μας ντύθηκε τή θεότητα καί ἀφθαρσία. Χάρη σέ Ἐκείνη, καταργήθηκε ὁ ἔσχατος ἐχθρός τοῦ ἀνθρώπου, ὁ θάνατος, διὰ τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ της καί Σωτήρα μας. Ὅλα αὐτά κάνουν τή σκέψη καί τήν καρδιά τῶν χριστιανῶν νά πλημμυρίζουν μέ εὐγνωμοσύνη πρὸς τό πρόσωπό Της. Γι' αὐτό διερωτᾶται δικαίως ὁ ὕμνογράφος: «ποῖα ἀντάξια ἄσματα τοῦ προσώπου σου, νά σοῦ προσφέρουμε, Παναγία», γιά ὅλα ὅσα μᾶς πρόσφερε;

Αὐτή τήν προσφορά τῆς Παναγίας ἐπισφραγίζει ἡ Κοίμησή της, μία Κοίμησις πού στούς ὕμνους τῆς ἐορτῆς χαρακτηρίζεται συνεχῶς μέ τό παράδοξο ἐπίθετο «ἀθάνατη». «Τῆ γάρ ἀθανάτῳ Κοιμήσει σου» ψάλλουμε πολλές φορές. Πῶς γίνεται κάποιος νά πεθαίνει καί ταυτόχρονα νά εἶναι ἀθάνατος; Τί συμφιλίώνει τά δύο αὐτά θεμελιωδῶς ἀντίθετα καί ἀσυμβίβαστα μέγεθη, θάνατο καί ἀθανασία;

Τοῦτο συμβαίνει πράγματι καί ὄχι ὡς σχῆμα λόγου, διότι αὐτό πού ἔγινε δυνατό χάρη σέ Ἐκείνη, δηλ. ἡ ἀπό τό θάνατο λύτρωσή μας, φανερόνεται πρῶτα ἀπό ὅλους στό πρόσωπό Της. Ἐγινε δηλ. ἡ Παναγία ἡ πρώτη πού ἔδραψε τούς καρπούς τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας στό ὁποῖο συνεργάστηκε! Ἄν ὁ Χριστός μᾶς ἔσωσε ὅλους μέ τό Σταυρό καί τήν Ἀνάστασή Του ἀπό τήν τυ-



ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: ΕΟΡΤΗ ΧΑΡΑΣ ΚΙ ΕΛΠΙΔΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1.

ραννία του διαβόλου και την καταδίκη του θανάτου, η Θεοτόκος γίνεται η πρώτη που βιώνει αυτή την νίκη. Διότι, όντας η μητέρα της ζωής, μετατέθηκε στην αληθινή ζωή της Βασιλείας του Υιού και Θεού της. Έτσι, η Παναγία πιστοποιεί όχι μόνο τη σάρκωση του Θεανθρώπου Χριστού που συντελέστηκε στα παρθενικά της σπλάχνα, αλλά και με την Κοίμησή της έρχεται να μας βεβαιώσει και για τους καρπούς της σωτηρίας μας από τον νικητή του θανάτου Κύριό μας. Γι' αυτό και η γιορτή της Κοιμήσεώς Της δεν είναι πένθημα. Είναι, αντίθετα, ένα πανηγύρι, ένα αληθινό Πάσχα του καλοκαιριού.

Αυτή η «αθάνατη Κοίμηση» γίνεται, έτσι, αφορμή αγιασμού όλης της κτίσης. «Τῆ γάρ θανάτω Κοιμήσει σου, ἅπαντα τόν κόσμον ἡγίασας». Ἡ σωτηρία που συντελέστηκε στο πρόσωπο του Χριστού δεν αφορά μόνο στο ανθρώπινο γένος αλλά διακέεται σε όλη τη δημιουργία. Ὁ Θεός ἔθεσε τόν ἄνθρωπο διαχειριστή καί βασιλιά ὅσων δημιούργησε. Καί ὅταν σώζεται ὁ ἄνθρωπος, σώζεται μαζί του καί ὁ κόσμος, ὅλη ἡ κτίση. Ὅταν ἀποκαθίσταται ἡ σχέση ἑνός ἀνθρώπου μέ τόν Θεό, τότε ἔχουμε ἤδη ἕνα ὄρατό «σημεῖο» ἑνός καινούργιου κόσμου, ὅπως τόν θέλησε ὁ Θεός. Πόσο μάλλον ὅταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός εἶναι ἡ Θεοτόκος! Ἡ Παναγία, τό πῶς ἁγία-

σμένο ἀνθρώπινο πρόσωπο, ἀγιάζει καί τόν κόσμο ὁλόκληρο μέ τήν ὑπαρξή της καί μόνο. Καί συνεχίζει νά τόν ἀγιάζει ὄχι μόνο μέ τήν ἀθάνατη Κοίμησή της ἀλλά καί μετά τήν Κοίμησή της, ἀφοῦ «ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπε...»

Μέσα σ' αὐτό τόν ἀγιασμό, μέσα στό «μυστήριο» τῆς Θεοτόκου, ὅπως τό βιώνουμε λειτουργικά στή Θεία Λατρεία, κρύβεται ἡ χαρά καί ἡ ἐλπίδα πού μᾶς προσφέρεται κάθε χρόνο τόν Δεκαπενταύγουστο. Ἡ Παναγία μας παραμένει «ἡ πάντων χαρά», «ἡ τοῦ κόσμου ἐλπίς», ὁ ἀγιασμός ὅλης τῆς κτίσης. Ὅχι μόνο διότι ἔχει γίνει μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μεσίτρια καί βοηθός στίς θλίψεις καί τίς δοκιμασίες μας. Κυρίως διότι μᾶς ἀγιάζει, δηλ. μᾶς ὁδηγεῖ στήν πηγή τῆς ζωῆς, στόν Σωτήρα μας Χριστό, καί βεβαιώνει μέσα μας τήν πίστη στήν Ἀνάστασή Του. Μᾶς βεβαιώνει ὅτι εἶναι Ἐκεῖνος τόν ὁποῖο ἀπέστειλε ὁ Θεός Πατέρας στόν κόσμο καί πού χάρη στό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι παρῶν μυστηριακά στήν Ἐκκλησία Του.

Ζώντας τούτη τή χρονιά σέ τόσο κρίσιμες, δύσκολες καί ἀβέβαιες συνθήκες, καλούμαστε νά ἐορτάσουμε τήν Κοίμηση τῆς Παναγίας μας μέ ἀληθινά πνευματικό τρόπο. Παρά τούς ἔξωθεν πειρασμούς, μπορούμε νά λάβουμε ἀπό τήν ἐορτή χαρά καί ἐλπίδα, διότι γνωρίζουμε ὅτι τό «μείζον», ἡ σωτηρία μας, μᾶς ἔχει ἤδη χαρισθεῖ καί πρώτη ἡ Παναγία μᾶς τό δείχνει. Αὐτή ἡ πνευματική χαρά καί ἐλπίδα θά γίνει τότε ἐφαλτήριο γιά νά ἀγωνιστοῦμε, μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ, καί γιά τά «ἐλάσσονα» τοῦ βίου τοῦ δικού μας καί τῶν συνανθρώπων μας.

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ

Ἀντιαιρετικά

[Ἡ στήλη αὐτή τοῦ περιοδικοῦ ἔχει σκοπό καί στόχο τήν ὑπεύθυνη ἐνημέρωση, σχετικά μέ τίς διάφορες αἰρετικές, ἀντιχριστιανικές, ἀθεϊστικές, ἀλλόθρησκες, εἰδωλολατρικές καί ἄλλες παραπλανητικές ἰδεολογίες, πού περιρρέουν στή σύγχρονη παγκόσμια κοινωνία, ὥστε κάθε καλοπροαίρετος ἀναγνώστης νά μὴν παγιδευτεῖ ἀπό αὐτές καί χάσει τή ψυχή του, ἀφοῦ ἡ μόνη ἀλήθεια στόν κόσμο, ἡ ὁποία σώζει, εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ μόνου Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού διδάσκει ἀλάνθαστα ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πού ἴδρυσεν!]

ΑΙΡΕΣΕΙΣ, ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ & ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΛΑΤΡΕΙΕΣ ΤΟΥ 20οῦ ΑΙΩΝΑ

Στό τέλος τοῦ περασμένου 20οῦ αἰώνα, ἀναπτύχθηκαν στόν ταραγμένο καί μεταβαλλόμενο κόσμο νέες θρησκευτικές διδασκαλίες καί λατρεῖες. Οἱ ἴδρυτές αὐτῶν τῶν διδασκαλιῶν ὑποστήριζαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἕνας ἀποτυχημένος καί ξεπεσμένος θεσμός καί ὅτι ὁ Χριστός ἀπέτυχε νά σώσει τόν κόσμο. Αὐτοί παρασκευάστηκαν ὡς σωτήρες, ὡς μεσσίες καί αὐθεντικοί θεοὶ διδάσκαλοι. Ἰσχυρίστηκαν ὅτι αὐτοί εἶναι τώρα οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τούς ἔχει δώσει ὡς κύρια ἀποστολή νά λύσουν τά προβλήματα τοῦ κόσμου καί νά δώσουν διέξοδο στό ἄγχος καί τίς ὑπαρξιακές ἀνζητήσεις τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου.

Ἡ διδασκαλία καί ἡ λατρεία πού διδάσκουν αὐτοί οἱ αὐτοπροβαλλόμενοι σωτήρες εἶναι ἕνα κρᾶμα ἀπό προσωπικές τους ἐπινοήσεις, ἀπό ἀποσπασματικές χριστιανικές ἀντιλήψεις, ἀπό εἰδωλολατρικά κατάλοιπα καί ἀπό δοξασίες καί πρακτικές ἀνατολικῶν θρησκειῶν. Χρησιμοποιοῦν σάν μέσο προσέλκυσης (δόλωμα) τή σωματική ἄσκηση, σέ συνδυασμό μέ τήν ὑγιεινή διατροφή, τό ξεπέραςμα τῶν ψυχολογικῶν προβλημάτων, τήν ἀπόκτηση αὐτοπεποίθησης, τήν ἀνάπτυξη σέ μεγάλο βαθμό τῶν πνευματικῶν ἱκανοτήτων, τήν πρόγνωση τοῦ μέλλοντος, τήν ἀπόκτηση τῆς τέλει ἀλήθειας.

Ἐπίσης, γιά νά ἐπιτύχουν τούς σκοπούς τους, χρησιμοποιοῦν ἐντυπωσιακά συνθήματα ὅπως: παγκόσμια εἰρήνη, ἀγάπη, ἀλληλεγγύη, φιλία. Μέ ὅλα αὐτά τά μέσα ὡς πλεκτάνη, ἀξιοποιοῦν πρὸς ὄφελός τους τήν καλή πρόθεση τῶν μεγάλων ἀνθρώπων καί τόν ἐνθουσιασμό καί τήν ἀπειρία τῶν νέων. Μέ αὐτούς τούς τρόπους καί αὐτά τά μέσα προσελκύουν μαθητές καί ὁπαδούς, οἱ ὁποῖοι γίνονται θύματά τους, ἀφοῦ, τελικά, χάνουν τήν προσωπική τους ἀξία, τήν ἐλευθερία τους καί γίνονται ἄβουλα ὄντα χωρίς κρίση, τυφλά ἐνεργούμενα γιά οικονομική ἐκμετάλλευση. Γι' αὐτό καί χαρακτηρίζονται καί εἶναι καταστροφικές λατρεῖες.

Ὅσοι ἐντάσσονται σ' αὐτές τίς ὁμάδες ἀποκόπτονται ἀπό τό περιβάλλον τους. Παθαίνουν πλύση ἐγκεφάλου. Δαιμονοποιεῖται ὅλη ἡ προηγούμενη ζωή τους καί προβάλλεται ἡ ὁμάδα ὡς ἡ μόνη ἁγία καί καθαρὴ ὁδός γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου καί αὐτοὶ ὡς σωτήρες τῆς ἀνθρωπότητας. Στίς ὁμάδες αὐτές ἐπικρατεῖ πνευματική τρομοκρατία καί ψυχολογική βία. Δέν ὑπάρχει ἐλεύθερη κρίση. Ἀπαγορεύεται ἡ ἐπικοινωνία καί σχέση μέ τόν «ἔξω» κόσμο. Ἡ πληροφόρηση γίνεται μέσα ἀπό τά «κάγκελα τῆς φυλακῆς» τῆς ὁμάδας. Μέσα σ' αὐτά τά πλαίσια ὁ κίνδυνος γιά ψυχική ἰσορροπία εἶναι μέγανος. Πολλά θύματα αὐτῶν τῶν ὁμάδων ὁδηγοῦνται σέ ψυχώσεις καί νευρώσεις, φθάνουν ἀκόμα στήν τρέλα καί στή φυσική καταστροφή. Οἱ σχετικές μαρτυρίες εἶναι συγκλονιστικές.

Τό γενικό συμπέρασμα εἶναι ὅτι οἱ κινήσεις καί οἱ ὁμάδες αὐτές ἀποτελοῦν φοβερό καί ὑποῦλο κίνδυνο γιά τήν προσωπικότητα, τήν πνευματική καί ψυχική ὑγεία τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς καί γιά τόν εὐρωπαϊκό χριστιανικό πολιτισμό, ἀξίες ἀνθρωπιστικές καί πολιτισμικές-ἀνθρώπινα δικαιώματα- τοῦ ὁποῖου (ἀγάπη, εἰρήνη, ἐλευθερία, ἠθική κ.λπ.) διαστρεβλώνουν πρὸς τό συμφέρον τους. Τέτοιες κινήσεις καί τέτοιοι «σωτήρες» εἶναι οἱ ἴδρυτές διαφόρων πεντηκοστιανῶν ὁμάδων. Οἱ Μορμόνοι, τά παιδιά τοῦ Μῶ, οἱ διδάσκαλοι τῆς γιόγκα καί τοῦ διαλογισμοῦ, ὁ κορεάτης Μοῦν, ὁ Χάμπαρντ (Σαπεντολογία), ὁ Χάρε Κρίσνα, οἱ Μπακάι (Ἰσλαμιστές), ὁ Κάρολος Ρῶσελ (Μάρτυρες Ἰεχωβά), ὁ Σάμουελ Βεόρ καί ὁ Δ. Ροβολός (Γνωστικισμός) καί πολλοὶ ἄλλοι ἀποκρυφιστές καί θεοσοφιστές ἡγέτες τοῦ κινήματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου».

Ἄρχιμ. Ἀθανάσιος Κολλᾶς, Ἱεροκῆρυξ

Ὁ μικρός παρακλητικός κανόνας τῆς Θεοτόκου

ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ

Ο Δεκαπενταύγουστος είναι μία περίοδος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους λίαν κατασκευτική, κατά τὴν ὁποία ἡ ὀρθόδοξη ψυχὴ στρέφεται ἱκετευτικά καὶ παρακλητικά, μὲ βαθιὰ κατάνυξη πρὸς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο.

Κάθε δειλινὸ τὰ πλήθη τῶν πιστῶν Χριστιανῶν ψάλλον ἑναλλάξ τὸν Μικρὸ καὶ τὸν Μεγάλον Παρακλητικὸ Κανόνα ζητώντας παράκληση καὶ παρηγορία ἀπὸ τὴν Παναγία. Ἔλεγε ὁ μακαριστὸς γέροντας Μωυσῆς ὁ Ἁγιορείτης ὅτι ἡ Παναγία δὲν ξεκουράζεται, ἀναπαύεται στὴν ὑπὲρ τῶν τέκνων τῆς κόπωση, γι' αὐτὸ καὶ ποτὲ δὲν χαμπλώνει τὰ δεόμενα πανάχραντα χέρια τῆς. Ἡ Παναγία ἐπανέρχεται συχνά μέσα στὴν ἱστορία κυρίως ὡς μητέρα. Καὶ μία καλὴ μητέρα ξέρει ν' ἀκούει, νὰ πονᾷ καὶ ν' ἀγαπᾷ.

Ἔτσι οἱ πιστοὶ παρακαλοῦν τὴν Παναγία νὰ ἀκούσει καὶ νὰ ἱκανοποιήσει τὰ αἰτήματά τους, ψάλλοντας μπροστὰ στὴν ἁγία τῆς εἰκόνα τὴν μικρὴ ἢ τὴ μεγάλη παράκληση.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὴν περίοδο τοῦ Δεκαπενταύγουστου ἡ μικρὴ ἰδίως παράκληση ψάλλεται συχνά «ἐν πάσῃ περιστάσει καὶ θλίψει ψυχῆς», εἴτε στοὺς ναοὺς, εἴτε καὶ κατ' οἶκον, ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νὰ ἱκετεύσουν δι' αὐτῆς τὴν Θεοτόκο καὶ νὰ ἐπικαλεσθοῦν τὴν μεσιτεία τῆς.

Ἱστορικά ὁ μικρὸς παρακλητικὸς κανόνας εἶναι ὁ πιὸ παλιὸς καὶ ἀποδίδεται ἀπὸ ὀρισμένους στὸν μοναχὸ Θεοσπῆρικτο, πού ἔζησε τὸν ἑνατο αἰῶνα, ἐνῶ κάποιοι ἄλλοι πιστεύουν ὅτι εἶναι ἔργο τοῦ Ἁγίου Θεοφάνους, ἐπισκόπου Νικαίας τοῦ Ὁμολογητοῦ. Νεότερες, ὅμως, ἔρευνες στὸ θέμα συγκλίνουν στὴν ἄποψη ὅτι ὁ ποιητὴς τοῦ μικροῦ Παρακλητικοῦ Κανόνα εἶναι ὁ Ἁγιος Θεοσπῆρικτος ὁ Ὁμολογητὴς, ὁ ὁποῖος ἔγινε μοναχὸς σὲ νεαρὴ ἡλικία στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τὴν ἀποκαλούμενη Πελεκητή.

Αὐτὸς, χρησιμοποιώντας τὸν ἤδη γνωστὸ κανόνα πρὸς τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο τοῦ Ἁγίου Θεοφάνους τοῦ Γραπτοῦ, ἔφτιαξε τὴν ἀκολουθία τοῦ μικροῦ παρακλητικοῦ κανόνα. Ὁ κανόνας τοῦ Ἁγίου Θεοφάνους εἶχε ἤδη εἰσαχθεῖ σάν πρῶτος κανόνας τοῦ ὀρθρου στὶς ἐορτὲς μεγάλων ἁγίων, ἔχοντας, ὅμως, χρησιμοποιήσει προϋπάρχοντα στοιχεῖα ἀπὸ τὸν κανόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ στὴν ἔγερση τοῦ Λαζάρου. Ἔτσι ὁ μικρὸς παρακλητικὸς κανόνας πῆρε τὸ σχῆμα καὶ τὴ μορφή πού σήμερα ἔχουμε πρὸς χρῆση στὸ Ὁρολόγιο τῆς Ἐκκλησίας μας. «Πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέσις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου». Γι' αὐτὸ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος θὰ πρέπει νὰ ἀξιοποιήσει τὴν μεσιτεία τῆς Θεοτόκου, ἡ ὁποία εἶναι σωστική. Σὲ κάθε θλίψη καὶ σὲ κάθε πρόβλημά του νὰ μὴν ξεχνᾷ ὅτι ὑπάρχει «ἡ τῶν θλιβομένων βοηθός, ἡ προστάτις, ἡ ἀντιλήπτωρ, ἡ ἐπίσκεψις τῶν ἀσθενούντων», στὴν ὁποία μπορεῖ νὰ προστρέχει καὶ νὰ βρίσκει παρηγορία, ἄμεση λύση καὶ ἀπάντηση.

Ὁ Φώτης Κόντογλου ἔλεγε ὅτι ἡ Παναγία γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνας εἶναι ἡ πονεμένη μητέρα, ἡ παρηγορήτρια καὶ ἡ προστάτρια πού μᾶς παραστέκεται σὲ κάθε περίστασι. Σὲ κάθε μέρος τῆς Ἑλλάδας εἶναι κτισμένες ἀμέτρητες ἐκκλησίες καὶ μοναστήρια, παλάτια αὐτοῦ τῆς ταπεινῆς βασιλισσας.

Μέσα στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ βρίσκεται τὸ παλιὸ καὶ σεβάσμιο εἰκόνοισμά τῆς, πού τὸ βρέκουμε ὀλοένα τὰ δάκρυα τοῦ βασιτισμένου λαοῦ μας, γιὰ δὲν ἔχουμε ἄλλη νὰ μᾶς βοηθήσει, παρεκτός ἀπὸ τὴν Παναγία, «ἄλλην γὰρ οὐκ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ πρὸς Θεὸν ἐν κινδύνοις καὶ θλίψεσιν, αἰεὶ μεσιτεῖαν, οἱ κατακαμπτόμενοι ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν».

Καὶ τὸν Δεκαπενταύγουστο αὐτὸ ὅσοι πιστοὶ ὀρθόδοξοι «προσέλθωμεν τῷ θεομητορικῷ μνήματι». Ἄς γονατίσουμε ἱκετευτικά, καὶ ἄς ὑμνήσουμε χρεωστικά τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, δηλώνοντας ἔτσι ἀμετάκλητα τὴν ἀγάπη μας στὴν πονεμένη, ἀλλὰ καὶ πληγωμένη ἀπὸ τὰ δικά μας λάθη, μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ δική μας μάνα, πού ξέρει νὰ ἀφουγκράζεται τὶς ἀγωνίες τῶν παιδιῶν τῆς.

Ἄς ἀποδώσουμε τὶς πρέπουσες τιμές καὶ ἄς παρακαλέσουμε λοιπόν, καὶ ἐμεῖς, ὅπως ὁ σπουδαιότατος κήρυκας Ἡλίας Μηνιάτης (1669-1714) τὴν Κυρία Θεοτόκο: «Κεχαριτωμένη, Δεδοξασμένη, Παντάνασσα, ἀπὸ τὴν ἄφθονον ἐκείνην ἡλιοβολίαν τοῦ θείου φωτός ὅπου καίρεσαι, παρισταμένη ἐκ δεξιῶν τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, πέμψον ἐδῶ κάτω καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς εὐλαβεῖς δούλους σου μίαν μακαρίαν ἀκτίνα, ὅπου νὰ εἶναι καὶ φῶς εἰς τὸν ἐσκοτισμένον μας νοῦν καὶ φλόγα εἰς τὴν ψυχραμένην μας

θέλησιν, διὰ νὰ βλέπωμεν νὰ περιπατοῦμεν σπουδαῖοι εἰς τὴν ὁδὸν τῶν θείων δικαιωμάτων.

Ἡμεῖς, μετὰ Θεόν, εἰς ἐσὲ τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα καὶ Μητέρα ἡμῶν ἔχομεν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας· ἀπὸ σὲ ἐλπίζομεν τὰς νίκας τῆς γαληνοτάτης Αὐθεντίας, τὰ τρόπαια τῶν Εὐσεβῶν Βασιλέων τὴν στερέωσιν τῆς Ἐκκλησίας· τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ὁρθοδόξου γένους· τὴν σκέπην τῆς εὐλαβοῦς του ταύτης πολιτείας, ὅπου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἁμαχὸν σου βοήθειαν.

Ναί, Παναγία Παρθένε, ναί, Μαρία, ὄνομα ὁπού εἶναι ἡ χαρὰ, ἡ παρηγορία, τὸ καύχημα τῶν Χριστιανῶν· δέξου τὴν νηστεῖαν καὶ παράκλησιν τῶν ἁγίων τούτων ἡμερῶν, ὅπου ἐκάμαμε εἰς τιμὴν σου, ὡς θυμίαμα εὐπρόσδεκτον καὶ ἀξιώσον μας, καθὼς ἐδῶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εὐλαβῶς ἀσπαζόμεθα τὴν ἁγίαν καὶ θαυματουργὸν ταύτην εἰκόνα, ἔτσι καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν Παράδεισον νὰ ἰδοῦμεν αὐτὸ τὸ μακαρίον σου πρόσωπον, τὸ ὁποῖον νὰ προσκυνοῦμεν σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν». •

Παναγία Γλυκοφιλοῦσα, Ἄλβανία, Μουσεῖο Βερατίου 16ος αἰῶνας.

Ἡ Μετάσταση τῆς Θεοτόκου μέ

Στή λαϊκή συνείδηση ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χαρακτηρίζεται ὡς «Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ» καί πολλοί θεωροῦν ὅτι ἡ παρομοίωσις αὐτὴ ὀφείλεται στὸν λαμπρὸ πανηγυρισμὸ τῆς ἑορτῆς. Στούς ἐκκλησιαστικούς κύκλους ἡ ἑορτὴ προσδιορίζεται ὡς «Κοίμησις» ἢ «Μετάστασις» τῆς Θεοτόκου, ἀλλὰ σπανίως γίνεται λόγος περὶ ἡ ἀναστάσεως ἢ ἀναλήψεως τῆς Θεοτόκου. Γιατί, τί ἄλλο παρά ἡ ἀνάστασις καί ἡ ἀνάληψις εἶναι ἡ μετὰ τὴν τρίτη ἡμέρα ἐξαφάνισις τοῦ τιμίου Αὐτῆς σώματος ἀπὸ τὸν τάφο τῆς Γεθσημανῆ καί ἡ εὐρεσις κενοῦ τοῦ μνημείου ἀπὸ τοὺς ἀγίους Ἀποστόλους καί τοὺς λοιποὺς μαθητάς;

Βεβαίως, στὸ Συναξάριο τῆς ἑορτῆς διαβάζουμε: «Τῇ ΙΕ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός (Αὐγούστου), μνήμη τῆς πανσέπτου Μεταστάσεως τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας» καί ὁλόκληρη ἡ θεολογία τῶν προεορτίων καί ἑορτίων ὕμνων περὶ Μεταστάσεως ὁμιλεῖ. Αὐτὸ, ὅμως, γίνεται πρὸς χάριν τοῦ ἀπλοῦ λαοῦ, προκειμένου νὰ μὴ συγχυστεῖ καί θεωρήσει ὅτι ἡ Θεοτόκος, ἐφόσον ἀνέστη καί ἀνελήφθη, εἶναι καί αὐτὴ Θεός, ὅπως ὁ Ἄναστας καί Ἄναληφθεὶς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός.

Ἄς δοῦμε, ὅμως, μερικές ὑμνογραφικῆς προελεύσεως μαρτυρίες ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, ἔχοντας κατὰ βάσιν τὸ περίφημο -θεολογικῶς, ποιητικῶς καί μουσικῶς- Δοξαστικὸ Ἰδιόμελο τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς ἑορτῆς, τὸ γνωστὸ «Θεαρχίω νεύματι», τὸ ὁποῖο εἶναι τὸ μόνο ἐξ ἀρχῆς γραμμένο νὰ ψάλλεται ὡς Ὀκτώηχο Ἰδιόμελο τροπάριο.

«Θεαρχίω νεύματι, πάντοθεν οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρούμενοι (α΄), καταλαβόντες τὸ πανάχραντον, καί ζωαρχικόν σου σκῆνος, ἐξόχως ἠσπάζοντο (πλ. α΄)». Ἐν καὶ στὸ Συναξάριο τῆς ἡμέρας περιγράφονται οἱ ἐτοιμασίες τῆς Θεοτόκου γιὰ τὴν Κοίμησίν της, ὁ παρὼν ὕμνος ξεκινᾷ εὐθύς μετὰ τὴν παράδοξη συνάθροιση τῶν Ἀποστόλων «ἐκ περάτων» τῆς γῆς, ὅπου εὐρίσκοντο κηρύττοντες.

Πῶς ἔγινε ἡ συνάθροισις τῶν Ἀποστόλων, περιγράφει σαφῶς ὁ α΄ Οἶκος τοῦ προεορτίου Κοντακίου: «Ἀποστόλων ἐπέδραμε πᾶσα ἡ χορεία, ἐκ περάτων ἀθροισθεῖσα· νεφέλαι γὰρ ἐφάνησαν ἄφνω ἀρπάσασαι αὐτούς, ἐπέστησαν ἅμα τῇ Μητρὶ καί τῷ Υἱῷ...». Στὸ δὲ Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίκων τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς κυριωνύμου ἡμέρας δίδονται περισσότερες πληροφορίες: «Παρθῆν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος καί πρῶτος Ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν θεολόγων ἀκρότης καί σύμπασις ὁ θεῖος τῶν Ἀποστόλων χορός, ἐκφαντορικαῖς θεολογίαις ὑμνολογοῦντες, τὸ θεῖον καί ἐξάισιον, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον, καί τὸ ζωαρχικόν, καί θεοδόχον σου σῶμα κηδεύσαντες, ἔχαιρον πανύμνητε».

Τί ἐξυπηρετεῖ, ὅμως, αὐτὴ ἡ συνάθροισις; Ἦταν κρυφὴ ἐπιθυμία τῆς Θεοτόκου, νὰ δεῖ τελευταία φορὰ τὰ «παιδιά» της; Ἴσως. Ἦταν ἀνάγκη νὰ τιμηθεῖ ἐξαίρετως μετὰ τὴν παρουσία καί τὰ ἄσματα τῶν Ἀποστόλων ἢ Κοίμησις τῆς Ἀειπαρθένου; Σίγουρα. Ἦταν, ὅμως, καί κάτι ἀκόμη: «Ἐπρεπε», λέγει τὸ α΄ Ἰδιόμελον τῆς Λιπῆς, «οἱ Ἀπόστολοι, ὄχι μόνον νὰ τιμήσουν, ἀλλὰ καί νὰ κηρύξουν τὰ περὶ τῆς Ἀναστάσεως καί Ἀναλήψεως τῆς Θεοτόκου» καί γιὰ νὰ κηρύξουν ἔπρεπε νὰ ἔχουν ἰδεῖ «ἰδίους ὄμμασι» τὸ θαῦμα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ βεβαιώσουν καί γιὰ τὴν Θεοτόκο». Ἀλλὰ γιὰ ἕναν ἀκόμη λόγο ἠρπάγησαν οἱ Ἀπόστολοι ἐπὶ νεφελῶν. Γιὰ νὰ ἔχουν ἰδίαν πείραν καί νὰ πιστεύσουν ἀμέσως αὐτό, τὸ ὁποῖο σύντομα θὰ δοῦν μετὰ τὰ μάτια τους: τὸ κενὸν μνημεῖον τῆς Θεοτόκου, καί ἀκόμη, γιὰ νὰ μποροῦν ἔπειτα νὰ βεβαιώσουν, ὅτι κατὰ τὴν ἔνδοξον Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου, ὅσοι ζοῦν θὰ ἀρπαχθοῦν στὰ σύννεφα (ὅπως τώρα οἱ Ἀπόστολοι), γιὰ νὰ ἀπαντήσουν τὸν Κύριο στὸν ἀέρα -γιατί ἀπὸ ψηλά, ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, θὰ ἔρθει ὁ Κύριος- καί ἐκεῖ νὰ παραμείνουν πάντοτε ἐνωμένοι μαζί του (Α΄ Θεσσαλ. δ΄, 17).

Ὅταν ὅλα εἶναι ἔτοιμα, ἡ Θεοτόκος «ὑπτία», οἱ Ἀπόστολοι καί,

κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης, ὁ Ἱερόθεος καί ὁ Τιμόθεος παρόντες, τότε «αἱ ὑπέρτατοι τῶν οὐρανῶν Δυνάμεις, σὺν τῷ οἰκείῳ Δεσπότη παραγενόμεναι (β΄), τὸ θεοδόχον καί ἀκραιφνέστατον σῶμα προέμπουσι, τῷ δέει κρατούμεναι (πλ. β΄)». Πουθενά ὁ Κύριος δὲν «πηγαίνει» μόνος. Πάντοτε «δορυφορεῖται» ἀπὸ τὴν ὑπέρτατες Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν. Οὔτε τὴν Παναγία Μητέρα Του θὰ μπορούσε νὰ ἀφήσει ἄμοιρη μιᾶς παρομοίας «δορυφορίας». Ἡ κηδεῖα γίνεται τώρα ἀκόμη πιὸ ἐπιμελῶς. Καταφθάνουν οἱ πρῶτοι καί ἀνώτεροι τῶν ἀγγελικῶν ταγμάτων, οἱ ὁποῖοι «τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου, ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω», κατὰ τὸ Μεγαλυνάριον τῆς θ΄ Ὠδῆς. Πῶς νὰ μὴ ἐκπλαγοῦν; Γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ἡ Μαριάμ εὐρίσκεται «νόμους τῆς φύσεως λαθούσα», σύμφωνα μετὰ τὸν ὑμνογράφου Ἰωσήφ, ποιητὴ τοῦ προεορτίου Κανόνος (α΄ τροπάριον ζ΄ Ὠδῆς), ἐφόσον «ὁ πάντων Ἄναξ νέμει αὐτὴ τὰ ὑπὲρ φύσιν», κατὰ τὸν προαναφερθέντα Κοσμᾶ Μελωδό. Τὸ δὲ θαῦμα ὄλων γιγαντώνεται, ὅταν πίσω ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴν Δυνάμει ἀντικρύζουν τὸν ἴδιον τὸν Κύριον (καί εἶναι αὐτὴ ἡ τελευταία φορὰ, πού ὁ Χριστὸς ἐμφανίζεται στὸ σύνολο τῶν μαθητῶν Του, μάλιστα, μετὰ καί ἀπὸ τὴν Ἀνάληψίν Του), ἐρχόμενο νὰ παραλάβει τὴν Θεοτόκον.

Τί παραλαμβάνει ὁ Κύριος; Τὸ σῶμα ἢ τὴν ψυχὴν τῆς Θεοτόκου; Ἐρμηνεύοντας τὴν θεολογία τῆς ὑμνογραφίας, σὲ συνδυασμὸ μετὰ τὴν ἱερά παράδοσιν, ἡ ὁποία ἀποτυπώνεται καί σπὴν ὀρθόδοξον εἰκονογραφία, ὁ Χριστὸς ἔρχεται νὰ παραλάβει τὴν ψυχὴν τῆς Ἁγίας Μητρὸς Του. Στὸ προεορτίον Δοξαστικὸν τῶν Ἀποστίκων βεβαιώνεται σαφῶς, «ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσὶ, σήμερον τὴν παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν» καί στὸ α΄ Ἀπόστικον τῆς ἑορτῆς, ὁμοίως: «Αὐτοῦ ταῖς ἀγίαις χερσὶ, τὴν ψυχὴν παραθεμένην». Μάλιστα, ὁ πολὺς Ἰωάννης Δαμασκηνὸς στὸν β΄ Κανόνα (β΄ τροπάριον η΄ Ὠδῆς) σημειώνει τὸ ἐξῆς ἐκπληκτικὸ: «Οὗτος τὸ πανίερρον πνευμά σου δεξάμενος, ἐν ἑαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς ὀφειλέτης Υἱός».

Ἐάν, ὅμως, ὁ Δεσπότης Κύριος παραλαμβάνει τὴν ψυχὴν καί τὸ πνεῦμα τῆς Παναγίας, πῶς «αἱ ὑπέρταται Δυνάμεις... τὸ θεοδόχον καί ἀκραιφνέστατον σῶμα προέμπουσι, τῷ δέει κρατούμεναι»; Ἐδῶ ἐννοεῖται ἡ προπομπὴ τοῦ σεπτοῦ σκηνώματος ἕως τὸν ἐπίγειον τάφον, ὡς καί ὁ Δαμασκηνὸς δέχεται: «ἐξ ὕψους Ἀγγέλων πληθῆς, πρὸς τὴν Σιών ἠπείγοντο, παντοδυνάμω νεύματι, ἀξιοχρέως Δέσποινα, τῇ σῇ ταφῇ λειτουργήσοντες» (β΄ τροπάριον δ΄ Ὠδῆς τοῦ β΄ Κανόνος).

Θά μπορούσε νὰ εἶχε ἀποφύγει τὴν ταφὴν ἡ Θεοτόκος; Ὅχι. Κατηγορηματικῶς, πάλι, ὁ Δαμασκηνὸς ἀποφάινεται: «Εἰ ὁ ἀκατάληπτος ταύτης καρπός... ταφὴν ὑπέστη, ἐκουσίως ὡς θνητός, πῶς τὴν ταφὴν ἀρνήσεται, ἢ ἀπειρογάμωσ κυήσασα;». Οὔτε ὁ Κύριος δὲν ἀπέφυγε τὴν ταφὴν, πῶς θὰ μπορούσε ἡ θνητὴ Θεοτόκος; Ἀδύνατον. «Μιμουμένη τὸν ποιητὴν της καί Υἱόν, ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτει, τοῖς τῆς φύσεως νόμοις», γράφει ὁ Κοσμᾶς (α΄ τροπάριον α΄ Ὠδῆς), καί ἰδοὺ διατί: Ἐπρεπε ἀπὸ τοῦ τάφου νὰ ἀναστηθεῖ τὸ σῶμα γιὰ νὰ παραλάβει τὴν ψυχὴ αὐτοῦ καί νὰ ὑποστῇ τὴν ἀκαριαία μεταβολὴν του σὲ ἐκείνη τὴν καινὴ - ἀνακαινισμένη, ἄφθαρτη καί αἰώνια ψυχοσωματικὴ ὑπόστασις, μετὰ τὴν ὁποία θὰ εἰσῆρχετο σπὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Σύμφωνα μετὰ τὴν παράδοσιν, ἡ ὁποία διατυπώνεται στὸ Συναξάριον τῆς ἑορτῆς, ἡ Θεοτόκος παρέμεινε στὸν τάφον ἐπὶ τριήμερον. Ὅμως, τὸ πανίερρον καί πάναγνον σῶμα της δὲν ὑπέστη τὴν παραμικρὴ ἀλλοίωσιν, ὅπως, παλαιότερα, ὁ τεταρταῖος Λάζαρος. Τὸ μαρτυρεῖ τὸ μετὰ τὸν Πολυέλειον Κάθισμα: «Ἐν τῇ Γεννήσει σου, σὺλληψις ἄσπορος, ἐν τῇ Κοιμήσει σου, νέκρωσις ἄφθορος, θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν, συνέδραμε Θεοτόκε». Δὲν θὰ μπορούσε τὸ σῶμα, πού ἐδέχθη τὸν αἰῶνον Θεόν καί τοῦ ἐδάνεισε τὴν σάρκα καί τὸ αἷμα του, νὰ ὑποστῇ φθοράν. Ἔτσι, σύμφωνα μετὰ τὸ Κοντάκιον τῆς ἑορτῆς «τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον... τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησεν».

σα από τὰ ὑμνογραφικά κείμενα

ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗ, ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΗΣ ΑΝΩΤΑΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Κάποια στιγμή, ἐντός τοῦ χρονικοῦ ὁρίου τῶν τριῶν ἡμερῶν, κατὰ τίς ὁποῖες ἄφθαρτος ἢ Θεοτόκος φιλοξενεῖται στόν τάφον, πραγματοποιεῖται ἡ Ἀνάστασή της καί, ταυτοχρόνως, ἡ Ἀνάληψή της, αὐτό δηλ. πού ἡ Ἐκκλησία χαρακτηρίζει «Μετάστασιν». Ὅμως, ὁ θεοφόρος Κοσμάς δέ διστάζει νά ὁμιλήσει περὶ Ἐγέρσεως. Γράφει: «Διό θνήσκουσα, σὺν τῷ Υἱῷ ἐγειρή διαιωνίζουσα» (α' τροπάριον α' Ὠδῆς).

Ἐφόσον κανεῖς ἀνθρώπινος ὀφθαλμός δέν εἶδε τὴν Μετάστασιν, τί πληροφορίες ἔχουμε γιὰ τὴν Ἀνάστασιν καί Ἀνάληψιν τῆς Θεοτόκου; Ἡ συγκλονιστικότερη ἀπόδειξη ἐπ' αὐτοῦ εἶναι ὁ κενός τάφος, ὁ μέχρι σήμερον σωζόμενος στή Γεθσημανῆ. Στό α' τροπάριον τῆς ε' Ὠδῆς τοῦ προεορτίου Κανόνος ψάλλουμε: «Ὁ τάφος σου κηρύττει, Πανάμωμε, τὴν ταφὴν σου». Τά περαιτέρω μᾶς πληροφορεῖ ὁ θεόπνευστος λόγος τῶν ὑμνογράφων Πατέρων: «Ὑπερκοσμίως δέ προύχοντο («αἱ ὑπέρατοι τῶν οὐρανῶν Δυνάμεις), καί ἀοράτως ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις ταξιαρχίαις· ἰδοὺ ἡ παντάνασσα θεόπαις παραγένονεν (πλ. β'). Ἄρατε πύλας, καί ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξασθε, τὴν τοῦ ἀενάου φωτός Μητέρα (γ'). Διὰ ταύτης γάρ ἡ παγγενῆς τῶν βροτῶν σωτηρία γέγονεν, ἧ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν, καί ταύτη ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον (βαρὺς). Ταύτης γάρ τό ὑπερβάλλον, ὑπέρεχει πᾶσαν ἔννοιαν (δ')».

Οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι συνόδευσαν τὸν Δεσπότην Χριστὸν κατὰ τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου, παραλαμβάνουν τώρα ἀπὸ τὸν τάφον τὸ ἄφθαρτον σῶμα τῆς Παναγίας. Συνεχίζει τὸ προαναφερθὲν τροπάριον: «Ὁ τάφος σου κηρύττει, Πανάμωμε, τὴν ταφὴν σου καί τὴν μετὰ σώματος, πρὸς οὐρανοῦς νῦν Μετάστασιν.» Ἡ μεταφορὰ τοῦ σώματος στοὺς οὐρανοὺς πραγματοποιεῖται μυστικῶς: Ὁ μύστης θεῶν θεωρῶν Ἰωάννης Δαμασκηνὸς περιγράφει: «Ἐν τῇ Μεταστάσει σου, Μητὲρ Θεοῦ, τὸ εὐρυχωρότατον σῶμα σου καί θεοδόχον, τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἱερωτάταις πτέρυξι, φόβῳ καί χαρᾷ συνεκάλυπτον» (β' τροπάριον δ' Ὠδῆς). Καθὼς δέ κατασυγκαλύπτουν τὸ μυστήριον μέ τίς νοπέες πτέρυγές τους, φωνάζουν καί εἰδοποιοῦν «ταῖς ἀνωτέραις ταξιαρχίαις», τοὺς Ἀγγέλους πού εὐρίσκονται ὑψηλά στήν Βασιλεία τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὅτι «ἡ παντάνασσα θεόπαις παραγένονεν», καί παραγγέλλουν νά ἀνοίξουν διάπλατα οἱ πύλες τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, προκειμένου νά εἰσέλθει ὁ πρῶτος ἄνθρωπος-πολίτης αὐτῆς τῆς Βασιλείας. «Ὑπερθεν αἱ πανάγια καί πρεσβύτατα τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, κεκυφῦται ἀλλήλαις ἔλεγον Ἄρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καί ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν, τὸν οὐρανοῦ καί γῆς Ποιητὴν, δοξολογίας τε

Συνέχεια στή σελ. 6.



Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτόκου, Μονὴ Παλαιοπαναγίας Λακωνίας. (Βυζαντινὸ καὶ Χριστιανικὸ Μουσεῖο).

Ἡ Μετάσταση τῆς Θεοτόκου μέσα ἀπό τὰ ὑμνογραφικά κείμενα

Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 5.

ἀνυμνήσωμεν, τό σεπτόν καί ἅγιον σῶμα, τό χωρῆσαν τόν ἡμῖν ἀθεώρητον καί Κύριον». (Δοξαστικόν Ἀποστίχων κυριωνύμου ἡμέρας.)

Τό γεγονός εἶναι πρωτόγνωρο. Οἱ ἀσώματες ταξιαρχίες εὐρίσκονται γιά δευτέρη φορά πρό ἐνός ξένου καί παραδόξου, γιά τὰ δεδομένα τῆς Βασιλείας, γεγονότος. Τό πρῶτο θάμβος ἦταν ὅταν ἀντίκρισαν τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ, σεσαρκωμένον καί φέροντα ἀνθρωπίνη οὐσία καί μορφή, νά ἐπιστρέφει στά δεξιά τοῦ Πατρός, στολισμένος μέ τὰ «διάσημα» τῆς νίκης Του, τίς πληγές τῆς Σταυρώσεώς Του. Ἄλλά Ἐκεῖνος δέν ἦταν ἕνας ἀπλός θνητός. Τώρα, τό δεύτερο θάμβος τῶν «ἄνω ταξιαρχῶν» εἶναι ἀκόμη παραδοξότερον. Μία ἀπλή θνητή πολιτογραφεῖται πρώτη κάτοικος τῆς Οὐρανίου Βασιλείας. Ὁ ὑμνογράφος θέτει ἐρωτήματα στά νοητά στόματα αὐτῶν: «Τίς αὕτη ἡ ἀναβαίνουσα πέλει, κοσμικῶν ἀπό κοιλάδων, τίς αὕτη ἡ προπομπή, καί προπόρευσις ξένη; Τί τό ὄρωμενον μέγα μυστήριον;». Ὁ ἴδιος δίδει καί τήν ἀπάντησιν τῶν ἐρωτημάτων: «Ἡ πάντων ἐστί Βασιλίς καί Κυρία καί δόξα καί καύχημα». (Προεόρτιος Κανών, Ὡδή γ', τροπάριον γ'). Σύμπασα ἡ ὄρατί καί ἀόρατος δημιουργία καίρει, σύμφωνα μέ τό Ἐσπερίον Προσόμοιον τῆς ἡμέρας: «Τίν σπίν δοξάζουσι Κοίμησιν, Ἐξουσίαι, Θρόνοι, Ἀρχαί, Κυριότητες, Δυνάμεις καί Χερουβίμ καί τὰ φρικτά Σεραφίμ. Ἀγάλονται γηγενεῖς ἐπὶ τῇ θείᾳ σου δόξῃ κοσμούμενοι. Προσπίπτουσι βασιλεῖς, σὺν Ἀρχαγγέλοις...».

«Διό ἄκραντε Θεοτόκε, αἰεὶ σὺν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ, καί τόκῳ ζῶσα, πρέσβευε διηνεκῶς, περιφρουρῆσαι καί σῶσαι, ἀπό πάσης προσβολῆς ἐναντίας τήν νεολαίαν σου τήν γάρ σπίν προστασίαν κεκτήμεθα (πλ. δ') εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες (α')». Ὁδεύοντας πρός τό τέλος αὐτῆς τῆς ἀλιεύσεως θεολογίας σπίν ὑμνογραφία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἕνα ἀκόμη μένει νά ὑπογραμμισθεῖ σαφῶς: Ποῦ μετέστη ἡ Θεοτόκος; Ποῦ εὐρέθη μέ τήν Ἀνάληψίν της; Ποῦ εἶναι σήμερα; Ἡ Παναγία δέν πῆγε στόν Παράδεισο, ἐκεῖ ὅπου σήμερα εὐρίσκονται οἱ ψυχές ὄλων τῶν ἀπό αἰῶνος δικαίων καί Ἀγίων, ἀναμένουσαι τήν Δευτέρα Ἐλευση τοῦ Κυρίου καί τήν κυριαρχία τῆς Βασιλείας Του. Οἱ Ἅγιοι πάντες, Προφῆτες καί Δίκαιοι τῆς Π.Δ., Μάρτυρες, Ὅσιοι, Ἱεράρχες καί Ὁμολογητές, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Πρωτοκορυφαῖοι Πέτρος καί Παῦλος, ἀκόμη καί ὁ Τίμιος Πρόδρομος, ὅλοι, εὐρίσκονται στόν Παράδεισο -φυσικά καί ὁ δίκαιος Ληστής, ὁ πρῶτος ἄποικος τοῦ Παραδείσου- ὅλοι ἀναμένουν τήν Ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, προκειμένου νά παραλάβουν τὰ ἀναστημένα σώματά τους καί μετά τήν Κρίσιν, νά πολιτογραφηθοῦν πολῖτες τῆς Βασιλείας τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ. Μόνη ἡ Θεοτόκος ἀπό τοὺς ἀνθρώπους εὐρίσκεται ἤδη σπίν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐν σώματι, ἐφόσον ἀνέστη καί ἀνελήφθη καί θά εὐρίσκεται ἐκεῖ εἰς τό διηνεκές, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Θέλουμε ἀποδείξει ἐπ' αὐτοῦ; Τό ψάλλουμε στό Ἀπολυτίκιόν της: «Ἐν τῇ Γεννήσει τήν παρθενίαν

ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τόν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρός τήν Ζωήν, μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς Ζωῆς...». Ἡ Θεοτόκος ἀνελήφθη πρός τήν Ζωήν, τόν Υἱόν της, τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ δέ Κύριος δέν εἶναι στόν Παράδεισον, ἀλλά σπίν Βασιλεία Του, εἰς τὰ δεξιά τοῦ Πατρός. Ἐλαβε δέ ἡ Παναγία αὐτήν τήν χάριν, διότι, κατά τόν Κοσμᾶ, ὑπῆρξε τό «μητρῶον κειμήλιον τῆς Παρθενίας τοῦ Χριστοῦ»: «Ἐπήρθσαν πύλαι οὐράναι, καί Ἄγγελοι ἀνύμνησαν, καί ὑπεδέξατο Χριστός, τό τῆς παρθενίας αὐτοῦ, μητρῶον κειμήλιον». (Ὡδή δ', τροπάριον γ') «Ἴνα τό κάλλος βλέπης, καί καταπολύης ὠραιότητος, τοῦ Υἱοῦ σου Παρθένε, πρός αὐτόν μεταστῆσῃ ἀνέδραμες», ψάλλει καί ὁ ποιητής τοῦ προεορτίου Κανόνος (Ὡδή α', τροπάριον β').

Σπίν γλώσσα τῆς ὑμνογραφίας ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὅπου «εἰσῳκίσαστο» ἡ Θεοτόκος, χαρακτηρίζεται ὡς «οὐράνιοι δόμοι» (Κοσμᾶς Μελωδός, «...ὁ Δεσπότης, τήν τεκοῦσαν ἀσινῆ, τοῖς οὐρανόις φυλάξας δόμοις, νῦν εἰσῳκίσαστο...», α' τροπάριον ζ' Ὡδῆς), ὡς «Ἅγια Ἁγίων» (Κοσμᾶς, «Ὦντως σε ὡς φαεινὴν λυχνίαν, αὐλοῦ πυρός, θυμιατήριον θεοῦ χρῦσεον ἄνθρακος, ἐν τοῖς Ἁγίων Ἀγίοις κατεσκύνωσε...», β' τροπάριον ζ' Ὡδῆς) καί, ἀκόμη, ὡς «λίαν κρείττονα καί θειοτέρα σκηνή» (Ἰωάννης Δαμασκηνός, «...τήν Θεοτόκον ἐνοπιζόμενοι πρός γάρ τήν λίαν κρείττονα καί θειοτέραν σκηνήν, ὡς Μητέρα, ταύτην εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων Χριστός μετατίθησι» Ὡδή θ', τροπάριον α'). Αὐτή ἡ ἀμετάκλητος καί ἄτρεπτος ἐγκατάστασις τῆς Θεοτόκου σπίν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι πού τήν καθιστᾶ ὡς τήν κυρίως καί ἀμέσως Μεσίτριαν πρός τόν Υἱόν της ὑπὲρ τῆς τοῦ σύμπαντος κόσμου σωτηρίας.

Ἐν κατακλειδί, μιλώντας ἡ Ἐκκλησία περὶ Μεταστάσεως τῆς Θεοτόκου, ἐννοεῖ ἀκριβῶς τήν Ἀνάστασιν καί Ἀνάληψίν της σπίν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἡ δέ πίστις αὐτὴ ἐδραιώνεται πολὺ γερά σπίν Π.Δ., καθὼς ὁ Δαβὶδ προφητεύει δύο Ἀναστάσεις, ὅταν προτρέπει τόν Κύριο: «Ἀνάστη Κύριε εἰς τήν Ἀνάπαυσίν σου, Σὺ καί ἡ Κιβωτός τοῦ Ἀγιασμάτος Σου». Ἀλλά ὡς Κιβωτός Ἀγιασματος τοῦ Κυρίου, σὺν τοῖς ἄλλοις, προτυπώνεται ἡ Παναγία Μητέρα Του, σπίν ὅποια, ὄντως, ἐξεπληρώθη ἡ ἀνωτέρω προφητεία. Ὁ δέ ποιητής τοῦ α' Καθίσματος τοῦ Ὁρθρου τῆς ἑορτῆς, καλὰ μελετημένος, δέ λησμονεῖ αὐτήν τήν προφητεία καί τήν ὑπονοεῖ στό ποίημά του, ψάλλων: «Ἀναβόησον Δαυῖδ, τίς ἡ παρούσα Ἐορτή; Ἦν ἀνύμνησα φησίν, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν...».

Στίς ἀνωτέρω θεολογικές μαρτυρίες στηριζόμενος καί ὁ Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, συμπεραίνει: «Ὡστε, οὐ μετέστη μόνον ἡ Θεοτόκος, ἀλλά καί ἀνέστη καί ἀνελήφθη». Ἐνα μόνον πράγμα πρέπει νά προσέξει ὁ πιστός λαός τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀνέστη καί ἀνελήφθη «αὐτεξουσίως ὡς Θεός», ἐνῶ ἡ Θεοτόκος, θνητὴ οὐσα, ἀνέστη καί ἀνελήφθη ἀπὸ τόν Κύριον, δυνάμει τῆς προαναγγελθείσης Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν κατὰ τήν Μέλλουσαν Κρίσιν.

Κλείνοντας, δέ μένει παρά νά ἰκετεύσουμε τήν Κυρίαν Θεοτόκον μαζί μέ τόν Δαμασκηνόν Ἰωάννην: «Δέχου παρ' ἡμῶν, ὦδὴν τήν ἐξόδιον, Μητέρα τοῦ ζῶντος Θεοῦ, καί τῇ φωτοφόρῳ σου καί θείᾳ ἐπισκίασον χάριτι, τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπαια, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ τήν εἰρήνην, ἄφεςιν τοῖς μέλλουσι, καί ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύουσα». •

Μεγάλη Παράκληση: Τό ἀριστούργημα τοῦ καλοκαιριοῦ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΤΟΥΝΗ, ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ Ι.Ν. ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΒΟΛΟΥ

Μέσα στό φῶς τοῦ καλοκαιριοῦ ἡ πίστη καί ἡ ἐλπίδα τῶν ὀρθοδόξων ἀνθίζουν καί καρποφοροῦν. Τά γλυκά, νωχελικά ἀπογεύματα τοῦ Αὐγούστου, σέ κάθε γωνία τῆς φωτοντυμένης Ἑλλάδος, κάθε κῶρος λατρείας γεμίζει ἀπό τίς μελωδίες καί τοὺς μυστικούς ἀναστεναγμούς τῶν πιστῶν. Ὁ μικρός καί ὁ μέγας Παρακλητικὸς Κανόνας τῆς Παναγίας ἐναλλάσσονται μεταξύ τους κάθε ἀπόγευμα σέ μία εὐλογημένη ἀμιλλα ὁμορφιάς, πίστεως καί ἐλπίδας.

Ὁ μέγας Παρακλητικὸς Κανόνας εἶναι ἕνα ἀριστουργη-

ματικό κείμενο, βγαλμένο ἀπὸ χέρι αὐτοκρατορικό. Συγγραφέας του εἶναι ὁ Θεόδωρος Β' Λάσκαρης (1222-1258), βασιλιάς τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Νικαίας ἀπὸ τό 1254 μέχρι τό 1258. Ὁ Θεόδωρος ὑπῆρξε ἄνθρωπος βαθιάς πνευματικῆς καλλιέργειας καί ἀληθινῆς μορφώσεως. Τό βασιλικὸ ἀξίωμα δέν τόν ἔθελξε ἰδιαίτερα οὔτε τόν ἐγκλώβισε στά πῆλινα δεσμοπύργια τῆς πρόσκαιρης αὐτῆς ζωῆς.

Ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη του γιά τό Βασιλεῖα τῶν βασιλέων Χριστοῦ νοηματοδότησαν καί τὴ δική του βασιλικὴ ἐξουσία καί τοῦ

καθόρισαν τήν πολιτική καί τήν καθημερινότητά του. Πόνεσε καί προδόθηκε υπερβολικά στή ζωή του. Ὑπέφερε ἀπό φοβερή ψυχική ἀσθένεια, πού ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιληψίας ἀπό τήν ὁποία εἶχε προσβληθεῖ. Παρέλαβε μία αὐτοκρατορία κομμένη στά δύο, προδομένη ἀπό φίλους καί συμμάχους καί κλήθηκε νά διασώσει τά ἀπομεινάρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέσα σ' ἕναν τυφώνα φοβερῶν ἐχθρικῶν ἐπιθέσεων, κυρίως ἀπό τούς ἀλλόθρησκους μωαμεθανούς. Μά καί οἱ ὁμοεθνεῖς δέν στάθηκαν φίλοι καί σύμμαχοι.

Μέσ' ἀπό τά δόλια καί πολυμήχανα παιχνίδια τῆς πολιτικῆς προσπάθισαν νά ἐξυπηρετήσουν τά δικά τους μικροσυμφέροντα καί ὄχι τό καλό τοῦ λαοῦ καί τοῦ ἔθνους. Ἐκείνη τή δύσκολη περίοδο ὁ Ἑλληνισμός προσπαθοῦσε νά πάρει πίσω τήν Κωνσταντινούπολη ἀπό τά αἱματοβαμμένα καί βάρβαρα χέρια τῶν Φραγκολατίνων, ἀλλά δυστυχῶς δέν πάλεψε ἐνωμένος. Ἡ μέν Κωνσταντινούπολη ἐπανακτήθηκε ἀπό τούς Ἑλληνας, ὁ δὲ δικασμός καί ἡ δικιόνοια, ὅμως, ἔγραψαν ἕναν τραγικό ἐπίλογο σέ μία ἔνδοξη ὑπερχιλιόχρονη αὐτοκρατορία. Μέσα σ' αὐτόν τόν κυκεώνα ὁ Θεόδωρος Β' Λάσκαρης προσπάθησε νά σταθεῖ μέ θάρρος καί ἀξιοπρέπεια πάνω στό παλκοσένικο τῆς ἱστορίας καί νά παλέψει μέ ὄρατες καί ἀόρατες δυνάμεις, γιά νά μή χάσει αὐτό πού κληρονόμησε ἀλλά νά τό παραδώσει δυνατό καί ἐπαυξημένο στούς διαδόχους του. Ὡς καλλιτεχνική φύση εἶχε ἀνώτερες εὐαισθησίες καί ἐξάρσεις ὁ τραγικός αὐτός Αὐτοκράτορας, γι' αὐτό δέν ἦταν δυνατόν νά ἀνταποκριθεῖ σέ τέτοιες σκληρές εὐθύνες, χωρίς νά κλονισθεῖ ἡ ὑγεία του. Ἔτσι πέθανε σέ ἡλικία μόλις 36 ἐτῶν.

Ἡ πίστη του στό Χριστό, ἡ ἀγάπη γιά τή Θεοτόκο καί τό πηγαῖο ποιητικό του τάλαντο, μαζί μέ τήν τεράστια μὴ μὴ μορφωση πού διέθετε, μᾶς ἄφησαν ὡς κληρονομιά τόν ὑπέροχο καί ἀριστουργηματικό Μεγάλο Παρακλητικό Κανόνα. Ὅλα τά λεκτικά σχήματα στολίζουν τούς στίχους τῆς Μεγάλης Παρακλήσεως. Μεταφορές, παρομοιώσεις, εἰκόνες, ἀντιθέσεις, ὑπερβάσεις, σωστά ποιητικά μέτρα καί ἕνα σωρό ἀκόμη γλωσσικά παιχνίδια γεμίζουν τό κείμενο τοῦ Θεοδώρου καί τό καθιστοῦν μοναδικό σέ ποιότητα. Λέξεις σπάνιες, ὁμορφες, μερικές φορές ἀναπάντεχες, στέκουν σάν κοσμήματα, πού λάμπουν στό μυστικό τοῦ ἀναγνώστη καί τοῦ προσευχομένου. Ἀλλά καί ἀπό ἀπο-

ψη θεολογική ἡ Μεγάλη Παράκληση ἔχει μιά θεόπνευστη πληρότητα. Ξεδιπλώνει τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, παρουσιάζει τό σχέδιο τῆς θείας Οἰκονομίας, καταθέτει, μέ εἰκόνες καί παραδείγματα, τό τριαδολογικό καί τό χριστολογικό δόγμα καί ἀναλύει προσευχητικά τήν πίστη τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς Θεοτόκου.

Αὐτό τό ὠραῖο κείμενο, ὅμως, δέν εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς σωστῆς χρήσεως κάποιων προσόντων. Βασικά εἶναι ἡ καρδιακή προσευχή καί ὁ μυστικός ἀναστεναγμός μᾶς ψυχῆς πού πονεῖ ἀπό τή δική της ἀρρώστια καί ἀπό τούς ἐξωθεν πειρασμούς. Ὁ Μεγάλος Κανόνας, μαζί μέ τό συγγραφέα του, μᾶς διδάσκουν πῶς ὁ πόνος, οἱ πειρασμοί, οἱ ἀσθένειες, τά «νέφη τῶν συμφορῶν», ὅσο καί ἂν «καλύπτουσιν» τήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, δέν μποροῦν νά τήν καταπνίξουν. Μποροῦν νά τή γυμνάσουν στό νά προσεύχεται καί ν' ἀγωνίζεται ἔτσι ὥστε νά βρεῖ καί νά χαρεῖ «τό φῶς τό χαρμόσυνο».

«Ἀσφαλῶς δέν ὑπάρχει πιστός πού νά μήν ἄκουσε μέ συντριβή τούς σπαρακτικούς στίχους τοῦ Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνας, πού μιλοῦν γιά τόν «νοσοῦντα τό σῶμα καί τήν ψυχή».

Ὅμως, ἐδῶ δέν πρόκειται γιά ὀδύνη ἀπογνώσεως, πού συνήθως ὀδηγεῖ στήν ἀπιστία καί στήν ἀποστασία. Ἡ ὀδύνη τοῦ κατὰ Θεόν δεινοπαθοῦντος ἀνθρώπου εἶναι ὀδύνη ἐπιγνώσεως, καί γίνεται καθαρμός καί ἀναβαθμός. Γιατί, ἐνῶ τόν θλίβει καί τόν πληγώνει, δέν τόν ἀποξενώνει ἀπό τό Θεό, ἀλλά τόν ὀδηγεῖ σέ βαθύτερη θεογνωσία.

Γι' αὐτό ἡ ὀδύνη κορυφώνεται μέν, ἀλλά καί συγχρόνως καταπαύει στήν ἀκόλουθη μορφή ἱκεσίας: «Ἐπίβλεπον ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπί τήν ἐμήν χαλεπήν τοῦ σώματος κάκωσιν, καί ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τό ἄλγος». Αὐτό σημαίνει πῶς «τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν τήν κατοικοῦν οἱ ἄσφογοι νάρκισσοι, πού δέν ἐρράγισαν ποτέ μπροστά στά ἀνεξερεύνητα μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ἀλλά οἱ διά τῆς μετανοίας ἀναγεννημένοι ἄνθρωποι»¹.

1. Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ, Ἑνσαρκώσεις τοῦ Δόγματος, ἐκδ. ΔΟΜΟΣ, Ἀθήνα 1996.

Βιβλιοπαρουσίαση

Ἡ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

Γιά τήν κρίση, τήν παιδεία, τά ἐθνικά θέματα

Κωνσταντίνου Ἰ. Χολέβα

Οἱ περίοδοι κρίσεων - ἠθικῶν, ἰδεολογικῶν, πολιτικῶν, οικονομικῶν - στή ζωή μᾶς ἀνθρώπινης κοινωνίας οὔτε ἔλειψαν οὔτε θά λείψουν. Οὔτε καί οἱ ἀναλυτές τῶν περιόδων αὐτῶν. Εὐτυχεῖς οἱ κοινωνίες πού ἔχουν ψυχραιμούς, καταρτισμένους καί ἐλεύθερους, ἀπό κάθε πλευρά, ἀναλυτές. Ἄρκει νά τούς ἀκοῦν.

Τό βιβλίον τοῦ Κωνστ. Ἰ. Χολέβα, γνωστοῦ πολιτικοῦ ἐπιστήμονος, περιλαμβάνει τήν Ἑλληνορθόδοξη πρόταση γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς κρίσης. Ὅπως γράφει στόν πρόλογό του ὁ Συγγραφέας, τά κείμενα τοῦ βιβλίου εἶναι «χωρισμένα σέ τρεῖς ἑνώπιες καί ἐπιχειροῦν νά θυμίσουν μεγάλες μορφές τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Γένους, νά ὑπογραμμίσουν τά κυριότερα διδάγματα ἀπό ἄλλες κρίσιμες ἱστορικές περιόδους, νά καταδείξουν πῶς οἱ ρίζες μας χαράσσονται στήν προοπτική μας καί νά δώσουν ἕνα μήνυμα συγκρατημένης αισιοδοξίας σέ μιά ἐποχή γενικευμένης ἀπαισιοδοξίας».

Ὁ Συγγραφέας πιστεύει ὅτι «μέ πίστη στόν Θεό, μέ ἐπίγνωση τῆς μακρόχρονης ἱστορίας μας, μέ μελέτη τοῦ γλωσσικοῦ μας πλούτου καί μέ ἐθνική αὐτοπεποίθηση μποροῦμε νά ξεπεράσουμε τήν κρίση».

Ἐπιπόλαια σκεπτόμενος κανεῖς μπορεῖ νά πεῖ: Θεωρίες... Ὁραῖα καί σωστά λόγια, ἀλλά θεωρίες...

Μάλιστα, θεωρίες. Ἀλλά τί θεωρίες; Ὅχι πρόχειρες καί ἐπιδημικές προσεγγίσεις. Ὅχι ἐντυπωσιακές καί κοινότητες ἠθικολογίες. Τά κείμενα τοῦ Κωνστ. Ἰ. Χολέβα δείχνουν ἰδιαίτερα ὀξυ καί διεισδυτικό βλέμμα. Μέ κρηπίδα τόν σεβασμό πρὸς τήν Ἐκκλησία μας καί τήν διαχρονική καί ἀδιάκοπη πορεία τοῦ ἐνιαίου Ἑλληνισμοῦ βοηθοῦν τόν ἀναγνώστη νά δεῖ πῶς καθαρά τήν εἰκόνα τῆς ἐποχῆς μας, νά δώσει τή δική του ἀπάντηση στό διαχρονικό ἐρώτημα τοῦ Χαριλάου Τρικούπη: «Τίς πταίει» καί ταυτόχρονα νά προτείνει τόν τρόπο ἀντιμετώπισης.

ΧΡΙΣΤΟΣ Δ. ΞΕΝΑΚΗΣ

Τό βιβλίον κυκλοφορεῖ ἀπό τίς ἐκδόσεις «ΑΡΧΟΝΤΑΡΙΚΙ», σέ ὅλα τά χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα καί στό βιβλιοπωλεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος «ΛΥΧΝΟΣ».



Σχέσεις Έκκλησίας-Πολιτείας

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΙ ΑΛΜΥΡΟΥ Κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ «ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

Έκτενή συνέντευξη παραχώρησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ίγνάτιος στην εφημερίδα «Κιβωτός της Ορθοδοξίας» (Ιουλίου 2015).

Όλοκληρη ή συνέντευξη έχει ως εξής:

Κ.Ο.: Πολύς λόγος γίνεται τελευταία για αλλαγές στο status των σχέσεων Έκκλησίας-Πολιτείας. Η απόληξη των θρησκευτικών συμβόλων από τους δημόσιους χώρους συνιστά αιτία αντιπαλότητας με την κυβέρνηση;

Σεβ. Ίγνάτιος: Η Ορθόδοξη Έκκλησία στην Ελλάδα δεν αισθάνεται ότι έχει αντιπάλους. Και αυτό διότι ο ρόλος της δεν είναι να υπερασπιστεί δικά της κεκτημένα, αλλά να διακονήσει την κοινωνία, χωρίς εξαιρέσεις και αποκλεισμούς. Έξ' άλλου, πρέπει να σ' ενημερώ-

σαφείς αρχές και αξίες της Έλληνικής Επανάστασης, κάνοντας τό ιστορικό λάθος να πιστεύει ότι η Επανάσταση προήλθε αποκλειστικά από Νεοέλληνες Διαφωτιστές με ευρωπαϊκή Παιδεία. Έτσι, σε κάθε διάλογο, τόν όποιο η Έκκλησία θεωρεί όχι μόνο θεμιτό, αλλά ίσως και απαραίτητο, θέτει ως βασική προϋπόθεση την αναγνώριση αυτού του αδιαμφισβήτητου γεγονότος, που έχει ιστορικά τεκμηριωθεί. Κυρίως, όμως, που έχει ριζώσει στην συλλογική συνείδηση του λαού μας.

Κ.Ο.: Τι άλλο αντιλαμβάνεστε ως «κόκκινη γραμμή» σε ένα διάλογο για αλλαγές στις σχέσεις των δύο πλευρών;

Σεβ. Ίγνάτιος: Η κρατούσα άποψη συνδέει επίσης και την μισθοδοσία του Κλήρου με τό ζήτημα του «χωρισμού». Η Έκκλησία δεν έχει κανένα φόβο να συζητήσει τό ζήτημα, γιατί η έκταση της εκκλησια-

στικής περιουσίας, που τό Κράτος αφαιρεί σταδιακά από τό 1834 μέχρι σήμερα χωρίς αποζημίωση, είναι επιχείρημα, που αποβαίνει συντριπτικά υπέρ της Έκκλησίας. Σ' ας θυμίζω ενδεικτικά ότι τά όμοσπονδιακά κρατίδια της Γερμανίας προτιμούν να επιχορηγούν με πλέον των 420 εκατομμυρίων ευρώ κάθε χρόνο την Γερμανική Εὐαγγελική Έκκλησία, αντί να την αποζημιώσουν με ένα εφάπαξ πόσο για την περιουσία που της αφαιρέσαν τόν 19ο αιώνα. Είναι, νομίζετε, τυχαίο αυτό; Σέ ό,τι αφορά τό μάθημα των Θρησκευτικών, είναι πλέον στην εποχή μας, όσο ίσως ποτέ άλλοτε, απόλυτα αναγκαίο. Όχι μόνο επειδή τό λέει τό Σύνταγμα, αλλά κυρίως γιατί χάρη σ' αυτό είναι δυνατόν το σύνολο των μαθητών της χώρας να δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις της όμαλης ένταξής τους τόσο στην θρησκευτική, όσο και στην κοινωνική ζωή, με σεβασμό στις παραδόσεις και στην πίστη αυτού του λαού, που έχει οικοδομήσει ένα ξεχωριστό πολιτισμό με αρχές και αξίες που απορρέουν από την Ορθοδοξία και την Παράδοσή του. Με αυτές τις προϋποθέσεις Έκ-

κλησία και Πολιτεία καλούνται να ενώσουν τις δυνάμεις τους για την επίτευξη ενός κοινού στόχου: τη διαρκή βελτίωση της ελληνικής κοινωνίας σε όλους τους τομείς.

Κ.Ο.: Είναι ή εποχή κατάλληλη για συζητήσεις περί διαχωρισμού Έκκλησίας-Κράτους;

Σεβ. Ίγνάτιος: Πάντοτε είναι κατάλληλη εποχή για συζήτηση και συνεργασία. Ίδιαίτερα ή εποχή μας, που επαναφέρει στο προσκήνιο θέματα αξιών και ανάγκη για επαναπροσανατολισμό και αποφάσεις, που θά έχουν ως ζητούμενο τό νόημα της ζωής. Αυτό, όμως, που δεν έχει ανάγκη ή εποχή μας, ιδιαίτερα στην πατρίδα μας, είναι νέες αφορμές δικασμού και πόλωσης. Δεν πρόκειται, λοιπόν, για ζήτημα καταλληλότητας εποχής. Στην ουσία είναι ζήτημα πληρότητας της ενημέρωσης και αντικειμενικότητας της πληροφόρησης της εκάστοτε πολιτικής ήγεσίας γύρω από την ιστορία των σχέσεων του Έλληνικού Κράτους με την Ορθόδοξη Έκκλησία. Έξ' άλλου, παραμένει διαχρονικά τό ζήτημα της ρεαλιστικής αποτίμησης της σημασίας που έχει ή Ορθόδοξη πίστη και παράδοση για τόν Έλληνα πολίτη, τόν όποιο ως πρόσωπο, δεν μπορείς να διχοτομήσεις, -άλλο ό πολίτης, άλλο ό πιστός- μόνο και μόνο



σω ότι εδώ και λίγα χρόνια εργάζεται για την εκλογίκευση των σχέσεων της με την Πολιτεία, με συστηματικό και άθόρυβο τρόπο, χωρίς αυτό, όμως, να έχει τό περιεχόμενο που έννοούν όσοι μιλούν ακόμα για «χωρισμό Κράτους και Έκκλησίας». Τονίζω την έννοια του Κράτους, γιατί συχνά έννοούν τόν χωρισμό του Γένους των Έλλήνων από την Ορθοδοξία και την Παράδοσή της ή την άνωθεν αποθρησκευτικοποίηση της κοινωνίας και τόν αποκλεισμό της Έκκλησίας από τό δημόσιο χώρο. Κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβεί, λόγω της μακράιωνης σχέσης μεταξύ Έκκλησίας και Έλληνικού λαού, αλλά και δεν αρμόζει, πλέον, στις ανοικτές σημερινές κοινωνίες.

Σέ ό,τι αφορά δέ την παρουσία των θρησκευτικών συμβόλων σε δημόσιους χώρους, τόν θρησκευτικό όρκο για τούς πολιτικούς άρχοντες και στα δικαστήρια, την επίκληση της Αγίας Τριάδος στο προοίμιο του Συντάγματος κ.λπ., ή παρουσία αυτή στή δημόσια ζωή έχει χαρακτήρα συμβολισμού και αναγνώρισης εκ μέρους της Πολιτείας της ιστορικής συμβολής της Έκκλησίας στην διάσωση του νεοελληνικού έθνους. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτοί οι συμβολισμοί άναγονται στις Έθνοσυνελεύσεις της εποχής της Επανάστασης ως πολιτική επιλογή των ίδρυτών του νέου Κράτους. Είναι, λοιπόν, πολύ σοβαρό ζήτημα εάν ό πολιτικός κόσμος της χώρας έχει την λαϊκή έντολή να άποκοπεί από

εμμένοντας σέ ιδεολογικές έμμονές, πού, μάλι-
στα, τελικά καί ιστορικά έχουν άνατραπεῖ.

Ἄρα, σέ ὅ,τι ἀφορᾷ τήν Ἐκκλησία, θά παραμένει
Μάνα καί Τροφός γιά κάθε πιστό καί πολίτη αὐτοῦ
τοῦ τόπου, ἔτοιμη νά ἀνταποκριθεῖ καί σέ κάθε
αἴτημα γιά συζήτηση πού τυχόν θά προκύψει, μέ
πνεῦμα συνεργασίας, ἀλληλοσεβασμοῦ καί ἐτοι-
μότητας γιά ἀνταπόκριση στίς σύγχρονες συνθή-
κες μέ παράλληλη ἀποστασιοποίηση ἀπό ἐμμονές
καί προκαταλήψεις.

**Κ.Ο.: Τί πρέπει πρῶτα νά διεκδική-
σει ἡ Ἐκκλησία, στό πλαίσιο τῆς ἐπι-
τροπῆς γιά τίς σχέσεις τῶν δύο
πλευρῶν;**

Σεβ. Ἰγνάτιος: Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἡ κοινή Ἐπιτροπή
Ἐκκλησίας καί Πολιτείας βασίστηκε σέ μιᾶ ἐπι-
νετή πρωτοβουλία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερω-
νύμου, ἡ ὁποία συνεχίστηκε ἀπό τέσσερις κυβερ-
νήσεις. Ἕνας πρῶτος στόχος γιά τήν Ἐκκλησία,
πού μέχρι στιγμῆς φαίνεται ὅτι πάει καλά, εἶναι ἡ
κατάρριψη κάποιων στερεότυπων ἀντιλήψεων καί
παραπληροφορήσεων γύρω ἀπό τήν Ἰδια, οἱ
ὁποῖες ἐκτρέφονταν κυρίως ἀπό τήν ἀπουσία θε-
σμικῆς ἐπικοινωνίας τῆς μέ τό Κράτος. Ἡ ἐπικοι-
νωνία δηλαδή, μέχρι τήν σύσταση τῆς Ἐπιτροπῆς,
ἔμενε στό ἐπίπεδο τῶν προσωπικῶν ἐπαφῶν τῶν
κορυφαίων ἐκπροσώπων τους.

Δεύτερον, στό πλαίσιο τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ Ἐκκλη-
σία ὀφείλει νά διεκδικήσει μεγαλύτερο καί οὐσια-
στικό περιθώριο αὐτοδιοίκησης ἀέναντι στό
Κράτος. Αὐτό πού συνέβαινε ἀπό τόν 19ο αἰ. καί
πολλά ἀπομεινάρια αὐτῆς τῆς νοοτροπίας ἐξακο-
λουθοῦν ἀκόμα, εἶναι οἱ ἐπεμβάσεις τῆς Πολιτείας
στά ἐσωτερικά ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας μέ κα-
ρατομήσεις μή ἀρεστῶν Ἀρχιεπισκόπων, ἀνα-
γκαστικές παραιτήσεις Μητροπολιτῶν, ἀλλαγές
στό νομοθετικό πλαίσιο λειτουργίας τῆς Ἐκκλη-
σίας, προκειμένου νά ἐξασφαλίζεται ὁ ἀπόλυτος
κυβερνητικός ἔλεγχος στή διοίκηση, στήν ὀργά-
νωσή της, στήν περιουσία της, ἐρήμην ἢ καί ἐνά-
ντια στήν θέληση τῆς Ἐκκλησίας.

Πρός αὐτήν τήν κατεύθυνση τῆς ἀπάλειψης τέτοι-
ων ψηγμάτων ἐργάζεται ἡ Ἐκκλησία καί ἡ Ἐπι-
τροπή εἶναι μιᾶ καλή εὐκαιρία ἀνάδειξης τέτοιων
ἀπολιθωμάτων. Ἕνας τρίτος στόχος θά πρέπει νά
εἶναι ἡ ἐξασφάλιση στήριξης τῆς Ἐκκλησίας στό
πνευματικό καί κοινωφελές τῆς ἔργο, ὄχι ἀπαραί-
τητα μέ ὑλικούς ὄρους, ἀλλά μέ ἄρση γραφειο-
κρατικῶν, πολλές φορές, ἀγκυλώσεων. Ἡ Ἐπι-
τροπή στό σημεῖο αὐτό ἔχει ἐπιτελέσει σπουδαῖο
ἐπιτελικό ἔργο.

**Κ.Ο.: Συγκεκριμένα, ποιά εἶναι τά ἀπο-
λιθώματα αὐτά;**

Σεβ. Ἰγνάτιος: Ἕνα παράδειγμα μπορῶ νά σᾶς
ἀναφέρω. Ἐνῶ ὀρισμένοι πολιτικοί κῶροι εἶναι
ἄρκετά ἔτοιμοι νά ἀπαντήσουν θετικά σέ ἕνα
ἐνδεχόμενο ἐξαφάνισις τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν
κοινωνική ζωή, δέν βλέπουν τόσο ἄνετα μιᾶ ἀπο-
χώρηση τοῦ Κράτους ἀπό τόν παρεμβατισμό καί
τόν ἔλεγχο στό ἐσωτερικό τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκ-
κλησίας. Ἐδῶ ὑπάρχει μιᾶ μορφή κρατικοῦ ὀλο-
κληρωτισμοῦ, ἡ ὁποία στήν Ἑλλάδα συνδυάζεται,
κατά περίεργο τρόπο, μέ τό αἴτημα γιά χωρισμό
Ἐκκλησίας καί Κράτους, πού κανονικά θά ἔπρεπε
νά ἀποκλείει τέτοιους παρεμβατισμούς. ●

Αὐγουστιάτικες Παρακλήσεις 2015

ΠΕΜΠΤΗ 6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἄμαλιάπολη. Ἱερός Ναός Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος.

- Ἱερά Παράκληση στήν Ἱπεραγία Θεοτόκο στίς 7 μ.μ. ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Ἰγνάτιο.
- **Παραδοσιακό πρόγραμμα:** «Παναγία καί Θάλασσα». Συμμετέχουν: Γιῶργος Διαμαντόπουλος, πιάνο, Ἄννα Κίτσιου καί Βαγγελῆς Κορομηλῆς, τραγούδι, Χορευτικά (Χ.Ο. Ἀλμυροῦ).

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ἱερά Μονή Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Πηλίου.

- Ἑσπερινός καί Ἱερά Παράκληση στήν Ἱπεραγία Θεοτόκο στίς 6 μ.μ. ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Ἰγνάτιο.
- **Ὁμιλία** τοῦ Σεβασμιωτάτου, μέ θέμα «Συναξαριστικές ἀφηγήσεις», στό πλαίσιο τοῦ 5ου Φεστιβάλ ἀφήγησης Πηλίου.

ΣΑΒΒΑΤΟ 8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Ζαγορά. Ἱερός Ναός Ἁγίου Τριανταφύλλου.

- Μεθεόρτιος Ἑσπερινός στίς 7.30 μ.μ. ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Ἰγνάτιο.
- **Παραδοσιακό πρόγραμμα** Σχολεῖο Ρήγα: «Τραγούδια γιά τήν Παναγιά» ἀπό τήν ὀρχήστρα «Ἰωνία». Τραγούδι: Βασίλης Ἀγροκόστας.

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Νέα Ἀγχιάλος: Ἱερός Ναός Ἁγίου Γεωργίου.

- Ἱερά Παράκληση στήν Ἱπεραγία Θεοτόκο στίς 7.30 μ.μ. ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Ἰγνάτιο.
- **Παραδοσιακό πρόγραμμα** ἀπό τους: Θανάση Δραγάνη (οὔτι-λαοῦτο), Στράτο Μεγκέ (κρουστά-τραγούδι), Ζήση Γεωργαλιό (κανονάκι), Χορευτικά (Χ.Ο. Ἀλμυροῦ).

ΔΕΥΤΕΡΑ 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Δράκεια. Ἱερό Παρεκκλήσιο Ἁγίου Σπυρίδωνος.

- **Παραδοσιακό πρόγραμμα** στίς 11 π.μ. ἀπό τους: Θανάση Δραγάνη (οὔτι-λαοῦτο), Στράτο Μεγκέ (κρουστά-τραγούδι), Ζήση Γεωργαλιό (κανονάκι).

Βελίκα Ἀγιάς. Ἱερός Ναός Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος.

- Ἱερά Παράκληση στήν Ἱπεραγία Θεοτόκο στίς 7.30 μ.μ. ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Ἰγνάτιο.
- **Παραδοσιακό πρόγραμμα:** «Παναγία καί Θάλασσα». Συμμετέχουν: Γιῶργος Διαμαντόπουλος, πιάνο, Ἄννα Κίτσιου καί Βαγγελῆς Κορομηλῆς, τραγούδι.

ΤΕΤΑΡΤΗ 12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Προμύρι. Ἱερά Μονή Ἁγίου Σπυρίδωνος

- Ἱερά Παράκληση στήν Ἱπεραγία Θεοτόκο στίς 7.30 μ.μ. ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Ἰγνάτιο.

ΠΕΜΠΤΗ 13 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Λόφος Ἐπισκοπῆς. Ἱερό Παρεκκλήσιο Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

- Ἱερά Παράκληση στήν Ἱπεραγία Θεοτόκο στίς 7.30 μ.μ. ἀπό τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. Ἰγνάτιο.
- **Παραδοσιακό πρόγραμμα:** «Τραγούδια γιά τήν Παναγιά» ἀπό τήν ὀρχήστρα «Ἰωνία». Τραγούδι: Βασίλης Ἀγροκόστας.

Λαμπρή ή Ναυτική Έ

«Η Ναυτική Έβδομάδα στον Βόλο προάγει την έννοια των πολιτών, αναδεικνύει τον πλούτο και την φιλοξενία του τόπου μας. Μέσα από τον Πολιτισμό, την Πίστη και την Όρθοδοξία μας θά άντλήσουμε δύναμη σε αυτές τις δύσκολες στιγμές που βιώνει ο λαός μας».

Τήν δήλωση αυτή έκανε ο Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ίγνάτιος, του οποίου ή πρωτοβουλία νά εντάξουμε στό πλαίσιο του «Θεματικού Έτους 2015», μέ τίτλο: «Μάγνητες και ό Πολιτισμός τής Θάλασσας», τήν επαναδιοργάνωση τής «Ναυτικής Έβδομάδας στον Βόλο», δικαιώθηκε πανηγυρικά.

Δικαιώθηκε, γιατί ή συμμετοχή στην όργάνωση των εκδηλώσεων από τήν πλευρά όλων των φορέων υπήρξε καθολική γιατί ή ανταπόκριση του κόσμου και των άρχων τής περιοχής μας και μελών τής κεντρικής Κυβέρνησης υπήρξε μαζική, όλες τής ήμέρες τής διεξαγωγής του θεσμού για τό πλήθος των διατυπωμένων σχολίων, μέσων ενημέρωσης, φορέων και πολιτών, προφορικών και έγγραφων, όχι μόνον από τήν περιοχή μας, αλλά και άλλους τόπους τής χώρας μας γιατί ή ποικιλία και ή ποιότητα και ή όργάνωση των εκδηλώσεων άγγιξε όροφή γιατί όλες οι παραπάνω προϋποθέσεις συνηγορούν στό νά επανέλθει, πλέον, ό θεσμός τής «Ναυτικής Έβδομάδας στον Βόλο» σε μόνιμη επίσημα βάση, στην άρχή κάθε καλοκαιριού.

Τό πρόγραμμα υλοποιήθηκε στην παραλία του Βόλου αλλά και στην υπέροχη αυλή του Αρχαιολογικού Μουσείου Βόλου και στην αίθουσα του Πνευματικού Κέντρου τής Ί.Μ.Δ., σπρίχθηκε μέ αὐταπάρνηση από τά στελέχη τής Μητροπόλεως και περιελάβανε τής παρακάτω εκδηλώσεις:

ΤΡΙΤΗ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ

- Συναυλία μέ θαλασσιούς ρυθμούς από τήν Φιλαρμονική του Δήμου Βόλου.
- Θεατρικό Δρώμενο «Βουνίσιοι και Θαλασσινοί» Όμάδα Νέων Ί.Μ.Δ. & Ά.
- Έπίδειξη παραδοσιακής Ίστιοπλοΐας και Κωπηλασίας
- Έκθεση Ναυτοπροσκοπικής λέμβου
- Έκθεση Φωτογραφίας και Ναυτικού ύλικού
- Πλεύση κωπηλάτων Ναυτοπροσκοπικών λέμβων από τούς Προσκόπους
- Πλεύση ίστιοφόρων σκαφών τής ΙΟΒΑΘ
- Στατική Έκθεση και πηπτική επίδειξη μοντέλων από τήν Άεραθλητική Ένωση Βόλου

ΤΕΤΑΡΤΗ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ

Στήν παραλία του Βόλου πραγματοποιήθηκε μία σύνθετη και πολύ όμορφη συναυλία. Τήν διάνθισαν μέ υπέροχες εκτελέσεις μουσικών κομματιών, επιλεγμένων ειδικά για τήν εκδήλωση

- ή Πολυφωνική Χορωδία Βόλου, μέ μαέστρο τόν Γιάννη Καρκάλα,
- ή Χορωδία του Συνδέσμου Ίεροψαλιτών «Όσιος Ίωάννης ό Κουκουζέλης» και
- τό Μουσικό σύνολο «ΡΥΘΜΟΣ», μέ μαέστρο τόν Νίκο Χιώτογλου και έρμηνευτές τήν Έλεάννα Βαρελά και τόν Χρήστο Παπάρογλου.



ΠΕΜΠΤΗ 4 ΙΟΥΝΙΟΥ

Προαύλειος κώρος Άθυνασάκειου Αρχαιολογικού Μουσείου Βόλου.

Έσπερίδα, σε συνεργασία μέ τήν Έφορεία Άρχαιοτήτων Μαγνησίας και τήν Έταιρεία Άστρονομίας και Διαστήματος.

Η Έσπερίδα πλαισιώθηκε από Έκθεση χαρακτηριστικών και γραφιστικών εικόνων του άστερισμού τής Άργούς, στερεοσκοπικών φωτογραφιών του σύγχρονου πλοίου τής Άργούς καθώς και άστερισμών, από τήν συλλογή και μέ επίμελεια και ξενάγηση του Στάθη Ζαφραντζά, οικονομολόγου-μέλους του Διοικητικού Συμβουλίου τής Έταιρείας Άστρονομίας και Διαστήματος.



Βδομάδα στό Βόλο!

ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΣΟΥΚΑ, ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ «ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΚΙΒΩΤΟΣ»

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ

Παραδοσιακοί χοροί καί τραγούδια τῆς θάλασσας ἀπό τά χορευτικά συγκροτήματα:

- Ἐνωση Ποντίων Ν. Μαγνησίας
- Χορευτικό Ὀμιλο Ἄλμυροῦ
- Σύλλογο Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας
- Πολιτιστική Ἐστία Μικρασιατῶν Νέας Ἰωνίας Μαγνησίας «ΙΩΝΕΣ»
- Σύλλογο Μακεδόνων Βόλου
- Πολιτιστικό Σύλλογο Μικρασιατῶν Νέας Ἰωνίας Μαγνησίας «Τό Ἑγγλεζονήσι» καί τό Κέντρο Ἑλληνικῶν Χορῶν «Δωδώνη», πού ἴληθε ἀποκλειστικά γιά τήν ἐκδήλωση ἀπό τόν Πειραιᾶ.



ΣΑΒΒΑΤΟ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ

- Συναυλία τῆς περίφημης μπάντας τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ στήν παραλία τοῦ Βόλου, παρουσία τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐθνικῆς Ἀμύνης κ. Πάνου Καμμένου.

Στήν συναυλία αὐτή μέ τήν Μπάντα τοῦ Π.Ν. ταξιδέψαμε σέ ἀπάνεμα λιμάνια μέ μουσικές ἀπ' ὅλο τόν κόσμο.

Μέ τραγούδια πού ἔχουν γραφεῖ γιά τήν θάλασσα, πού μᾶς γαληνεύει μέ τήν ἡρεμία τῆς καί μᾶς μαγεύει, φέρνοντας τό φεγγάρι τόσο κοντά μας, καθρεφτίζοντάς το στό ἀπέραντο γαλάζιο τῆς βασιλίου. Ἄλλες φορές μᾶς ἀντρεϊεύει καί μᾶς παθιάζει μέ τά κύματά τῆς, λές καί θέλει νά μᾶς ὑπενθυμίσει τήν κυριαρχική τῆς δύναμη.



ΔΕΥΤΕΡΑ 8 ΙΟΥΝΙΟΥ

Μέ ἐπιτυχία πραγματοποιήθηκε στό Πνευματικό Κέντρο τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος ἡ ἐκδήλωση-ἀφιέρωμα στό Τρίκερι, σέ συνεργασία μέ τόν Σ.Σ.Κ. Ὁ Ἐσταυρωμένος, πού φέτος συμπλήρωσε 20 χρόνια προσφορᾶς στήν περιοχή.

- Στήν ἐκδήλωση, μίλησε μέ θέμα «Τό χρονικό τῶν Τρικέρων» ὁ κ. Ἀπόστολος Παπαθανασίου, δικηγόρος καί συγγραφέας.
- Παραδοσιακό μουσικό συγκρότημα συνόδευσε τούς παραδοσιακούς χορούς τοῦ Γυναικείου Χορευτικοῦ Συγκροτήματος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος, πού ὑπενθύμισαν τήν σπουδαία πολιτισμική κληρονομιά τοῦ τόπου, ἐνῶ τό λαογραφικό στοιχεῖο ἀναδείχθηκε μέσα ἀπό τήν παρουσίαση τῆς γυναικείας παραδοσιακῆς φορεσιᾶς τῶν Τρικέρων.
- Στό τέλος παρουσιάστηκε τό νέο ντοκιμαντέρ γιά τό νησί τῶν Τρικέρων, μέ τίτλο «Κικύνθος, τό γραφικό νησάκι τῶν Τρικέρων», τό ὁποῖο ἐπιμελήθηκε ὁ π. Θεόδωρος Μπατάκας.



ΤΕΤΑΡΤΗ 10 ΙΟΥΝΙΟΥ

«Νά ξανακάνουμε τή Μεσόγειο, θάλασσα εἰρήνης»

Ἡ μεγάλη αὐτή ξεχωριστή ἐκδήλωση σέ συνεργασία μέ τήν παγκόσμια ὀργάνωση AGAPE HELLAS, πραγματοποιήθηκε στήν παραλία τοῦ Βόλου καί περιελάμβανε:

- Ὀμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη μας κ. Ἰγνατίου.
- Προβολή τῆς ταινίας «ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ: τό πρόσωπο πού ἄλλαξε τήν ἱστορία τοῦ κόσμου»
- Συναυλία μέ νοσταλγικούς ἦχους τῆς Μεσογείου μέ τό 15μελές σύνολο ΡΥΘΜΟΣ, ὑπό τή Δ/ση τοῦ κ. Νικολάου Χιώτογλου καί τή συνοδεία τῆς γυναικείας-ἐφηβικῆς χορωδίας τοῦ Ὁδείου Βόλου «ΡΥΘΜΟΣ». Τραγούδησαν οἱ: Ἐλεάννα Βαρελά, ὁ Χρῆστος Παπάζογλου καί ἡ Ζωή Τζαλαβρέτα.
- Στό τέλος κοινό καί συντελεστές τῆς ἐκδήλωσης διατράνωσαν τή θέλησή τους, ΝΑ ΞΑΝΑΓΙΝΕΙ Η ΜΕΣΟΓΕΙΟΣ ΘΑΛΑΣΣΑ ΕΙΡΗΝΗΣ, ΘΑΛΑΣΣΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ, μέ τή μουσική γέφυρα ἐνόπτιας καί ἐπικοινωνίας ἀνάμεσα στούς λαούς, ἀνεξαρτήτως χρώματος, φυλῆς, γλώσσας καί θρησκείας.



ΠΑΙΔΗΣΕΙΣ...

ΕΠΙΤΥΧΗΣ Ο Ε' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΨΑΛΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ο Σύνδεσμος Ίεροσαλτών Ί.Μ. Δημητριάδος «Όσιος Ίωάννης ό Κουκουζέλης», υπό τήν αιγίδα τής Ίεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, διεξήγαγε (27/6) γιά πέμπτη συνεχόμενη χρονιά τόν πανελλήνιο διαγωνισμό ψαλτικής τέχνης. Άγόρια, κορίτσια, άνδρες, γυναίκες, ηλικίας όκτώ έως έβδομήντα πέντε



ετών, από τήν Όρεσιάδα, Θεσσαλονίκη, Καρδίτσα, Λάρισα, Λαμία, Θήβα, Άλμυρό και Βόλο, ξεδίπλωσαν τό ταλέντο τους και τήν αγάπη τους γιά τήν Βυζαντινή Μουσική. Τό Δ/Σ τού Συνδέσμου Ίεροσαλτών Ί.Μ. Δημητριάδος νοιώθει τήν ανάγκη νά ευχαριστήσει τήν Ί.Μ. Δημητριάδος και ιδιαίτερώς τόν Σεβασμιώτατο κ. Ίγνάτιο, γιά τήν συνεχή στήριξη του, καθώς και γιά τήν παρουσία του σπίν τελετή άπονομής τών Βραβείων και Ίεπαίνων. Ευχαριστεί, επίσης, τούς σπουδαστές πού έλαβαν μέρος και φέτος στόν διαγωνισμό, καθώς και τούς δασκάλους τους, ιδιαίτερώς δέ όλους όσοι ταξίδεψαν γιά τόν σκοπό αυτό. Θερμές ευχαριστίες άπευθύνει στά έκλεκτά μέλη τής κριτικής επιτροπής, τά όποια συνέβαλαν σπίν δίκαιη άνταπόδοση και άποτύπωση τών κόπων τών διαγωνιζομένων.

ΓΙΟΡΤΗ ΛΗΞΗΣ ΣΤΟΝ ΒΡΕΦΟΝΗΠΙΑΚΟ ΣΤΑΘΜΟ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Μέ μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκε (12/6) στό Άνοιχτό Δημοτικό Θέατρο Ν. Ίωνίας ή γιορτή λήξης τού Βρεφονηπιακού μας σταθμού, γιά πη φεινή χρονιά. Τά παιδιά πρωταγωνίστησαν στό θεατρικό έργο «Τήν Πατρίδα μου αγαπώ» βασισμένο στά Έλληνικά ήθη και έθιμα, υπό τήν καθοδήγηση τών Έκπαιδευτικών τους. Στό τέλος τής γιορτής, ό Σεβ. Ποιμενάρχης μας Ίγνάτιος αναφέρθηκε στό έργο πού επιτελείται όλα αυτά τά χρόνια πού ό ιστορικός Βρεφονηπιακός Σταθμός βρίσκεται στά κέρια τής Τοπικής μας Έκκλησίας και ευχαρίστησε τούς Έκπαιδευτικούς γιά τίς προσπάθειες πού καταβάλλουν καθημερινά και τούς Γονείς γιά τήν έμπιστοσύνη τους.



ΛΑΜΠΡΗ Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΩΝ ΑΓ. ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ

Μέ τήν δέουσα λαμπρότητα έορτάστηκε ή Μνήμη τών Πρωτοκορυφαίων Άποστόλων Πέτρου και Παύλου, μέ έπίκεντρο τού έορτασμού τόν όμώνυμο Ίερό Ναό τής Νέας Ίωνίας. Τήν παραμονή τής έορτής τελέστηκε ό Μέγας Πανηγυρικός Έσπερινός, χοροστατώντος τού Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ίγνατίου, παρουσία πλήθους πιστού λαού. Στό προαύλιο τού Ναού τελέστηκε ή άρτοκλασία και ό Σεβ. κ. Ίγνάτιος σπίν όμιλία του, μεταξύ άλλων, τόνισε έμφαντικά τό στοιχείο τής ένότητας τών δύο Άποστόλων, «γιατί ή στάση τους μπορεί νά μās κάνει υπεύθυνους άπέναντι στα γεγονότα, στίς κρίσιμες στιγμές, ως λαό και έθνος. Χρειαζόμαστε ένότητα γιά ν' άντιμετωπίσουμε τίς δυσκολίες, σάν κι αυτή πού έπέδειξαν οι Άπόστολοι, πού δέν ήταν τυχαία και κατασκευασμένη. Η ένότητά τους έδράζεται σέ συγκεκριμένες προϋποθέσεις, πάνω στίς όποίες όφείλουμε νά τήν σπηρίξουμε κι έμεις τούτες τίς δυσκολες ώρες. Είναι ή κοινή πίστη, τό κοινό όραμα. Όποιος αυτό δέν τό ύπολογίσει, τότε, δυστυχώς, διαλύει τόν τόπο, όδηγεί σέ δικασμούς, ύποθηκεύει τό μέλλον τών παιδιών μας. Αυτό πού κράτησε τό λαό μας ένωμένο ήταν πάντα ή Όρθόδοξη πίστη μας. Όμως, ή ένότητα δέν είναι μαγικό γεγονός: θέλει και άνθρώπους ένότητας. Όποιος νομίζει ότι τά ξέρει όλα, δέ μπορεί νά είναι άνθρωπος ένότητας... Τούτες τίς κρίσιμες στιγμές γι' αυτή τήν ένότητα προσευχόμαστε, νά βρεθοϋν άνθρωποι πού θά θυσιάσουν τό συμφέρον τους, τήν ιδιοτελείά τους, τόν έγωισμό τους, τήν ιδεολογία τους, επέτλους, γιά νά κρατήσουν ένωμένο τό λαό μας. Άλίμονο σ' αυτόν πού, έν όνόματι τής ιδεολογίας του, θά θυσιάσει τήν ένότητα τού λαού. Τότε θά φέρει μεγάλη ευθύνη κι έρχεται ή στιγμή ή ευθύνη νά καταλογιστεί και νά έπιμεριστεί...». Άνήμερα τής έορτής τελέστηκε πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ίερουργούντος τού Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ίγνατίου. Τόν Θείο Λόγο κήρυξε ό Άρχιμ. Άμφιλόχιος Μήλτος. Μετά τό πέρας τής Θείας Λειτουργίας άκολούθησε ή τελετή τής όνοματοδοσίας τού «Δεληγεώργιου» ύπόγειου Πν. Κέντρου τού Ίερού Ναού.



ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Έτος 34ο • Άρ. Φύλλου 411-412 • Ίούλιος-Άύγουστος 2015

Έκδότης: Μητροπολίτης Δημητριάδος Ίγνάτιος
Διευθυντής: Άρχιμανδρίτης Έπιφάνιος Οικονόμου

Φιλολογική
έπιμέλεια: Χρίστος Δ. Ξενάκης

Υπεύθυνος
κυκλοφορίας: Άρχιμανδρίτης Μάξιμος Παπαϊωάννου

Μηχανογράφηση: Βασιλική Άντωνάκη

Εκτύπωση &
Βιβλιοδεσία: ΠΑΛΜΟΣ

Ίδιοκτησία: Ίερά Μητρόπολις Δημητριάδος
Διεύθυνση: Τ.Θ. 1308 • 38001 Βόλος

Τηλέφωνα: 24210 93500 • Fax: 24210 67903

Internet: www.imd.gr

E-mail: press@imd.gr

ΕΠΙΤΥΧΗΣ Η ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ» ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Με ιδιαίτερη επιτυχία πραγματοποιήθηκε στή Θεσσαλονίκη (24/6) η Ἀγιορείτικη βραδιά, πού συνδιοργάνωσαν ἡ Διεύθυνση Περιφερειακῶν Βιβλιοθηκῶν καί Μουσείων τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης καί ὁ Σ.Σ.Κ. Βόλου «Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ». Κεντρικό θέμα τῆς ἐκδήλωσης ὑπῆρξε ἡ παρουσίαση τοῦ βιβλίου «Φιλοκαλικά Μελετήματα». Μικρά πετράδια ἀπό τό πέλαγος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀπό τόν Πρωτ. Θεόδωρο Μπατάκα, ἐφημέριο τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Βόλου καί Πρόεδρο τοῦ «Ε». Τό βιβλίο, πού ἐξεδόθη τό 2014 ἀπό τόν «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟ», διασώζει μιά μεγάλη ὁμάδα ἐπιστολικῶν κειμένων τοῦ μακαριστοῦ Ἀγιορείτη μοναχοῦ π. Μαρκελλοῦ Καρακαλλινοῦ (1939-2006). Ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε στήν μεγάλη αὐλή τῆς Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἄνω Πόλης τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ βυζαντινός χορός «Ἡδύμελον» ἔψαλε ὑπέροχους ἐκκλησιαστικούς ὕμνους καί ἡ νεοσύστατη γυναικεία χορωδία ΟΣΙΟΥ ΔΑΒΙΔ τραγούδησε τρία παλαιά χριστιανικά τραγούδια πού ἀγαποῦσε ιδιαίτερως ὁ γέρον Μάρκελλος καί τά δίδασκε στούς μαθητές τῶν κατηχητικῶν σχολείων, ὅταν διακονοῦσε στόν κόσμο ὡς κατηχητής. Κατά τήν διάρκεια τῆς ἐκδήλωσης ὁμιλήσαν: ὁ Ἀρχιμ. Γρηγόριος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου, ὁ σεβαστός γέροντας π. Παναγιώτης, Ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ὁσίου Δαβίδ, ἐκπρόσωπος τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης, ὁ κ. Κων/νος Γκάνιας, Ἐπίκουρος Καθηγητής τῆς Βιολογίας στό Α.Π.Θ., καί ἔκλεισε τήν γιορτή μας ὁ κ. Δημήτριος Ἱ. Τσελεγγίδης, Καθηγητής τῆς Δογματικῆς στό Α.Π.Θ. Τήν παρουσίαση τοῦ προγράμματος, ἀλλά καί τήν εὐθύνη τῆς ὁργάνωσης εἶχε ἡ κα Μαρία Τσάνη.



Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΛΟΥΚΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΤΟ ΔΙΜΗΝΙ

Λαμπρή πανήγυρις, ἐπί τῆ ἑορτῆ τοῦ νεοφανοῦς Ἀγίου Λουκά τοῦ Ἱατροῦ, Ἀρχιεπισκόπου Συμφερουπόλεως & Κριμαίας, τελέστηκε (10/6) στό προσφάτως ἀνεγερθέν ὁμώνυμο Ἱερό Παρεκκλήσιο τῆς ἐνορίας τοῦ Διμηνίου. Τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως προεξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ.



Ἰγνάτιος, παρουσία πλήθους εὐλαβῶν προσκυνητῶν. Στό κήρυγμά του ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀναφέρθηκε στήν προσωπικότητα τοῦ Ἀγίου Λουκά, ὁ ὁποῖος ἔζησε καί ἔδρασε ὑπό δυσμενέστες συνθήκες, σέ σκληρό ἀθεϊστικό περιβάλλον, ὑφιστάμενος ἀπνεύσις διώξεις καί πολυχρόνια ἐξορία γιά τήν Ὁρθόδοξη πίστη του καί κατέστη πρότυπο οἰκογενειάρχου, ἐπιστήμονος καί Ἐπισκόπου.

Ἰγνάτιος, παρουσία πλήθους εὐλαβῶν προσκυνητῶν. Στό κήρυγμά του ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀναφέρθηκε στήν προσωπικότητα τοῦ Ἀγίου Λουκά, ὁ ὁποῖος ἔζησε καί ἔδρασε ὑπό δυσμενέστες συνθήκες, σέ σκληρό ἀθεϊστικό περιβάλλον, ὑφιστάμενος ἀπνεύσις διώξεις καί πολυχρόνια ἐξορία γιά τήν Ὁρθόδοξη πίστη του καί κατέστη πρότυπο οἰκογενειάρχου, ἐπιστήμονος καί Ἐπισκόπου.

ΑΝΩΤΑΤΗ ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΣΤΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΜΑΣ

Με τήν ἀνώτατη τιμητική διάκριση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς, τόν Χρυσό Σταυρό τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος μετά παρασήμου, τιμήθηκε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος. Τήν ἀπονομή ἔκανε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ, κατά τή διάρκεια τῆς ἐπετειακῆς 30ῆς Γιορτῆς Νεολαίας, πού πραγματοποιήθηκε τήν Κυριακή 14/6 στό Βεάκειο Θέατρο Πειραιῶς. Ἡ διάκριση ἐγίνε ὡς ἐλάχιστο ἀντίδωρο τῆς προσφορᾶς του στήν Πειραιϊκή Ἐκκλησία κατά τήν διάρκεια τῆς ἐκεῖ διακονίας του. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ πῶς τήν ἴδια ἡμέρα καί γιά τόν ἴδιο λόγο, βραβεύτηκαν μέ τήν ἴδια διάκριση καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης πρῶν Πειραιῶς κ. Καλλίνικος καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου κ. Εὐσέβιος.



Η ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥ «ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ» ΚΑΙ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

Ὁ Σ.Σ.Κ. Βόλου «Ο ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ», μέ τήν πολύτιμη βοήθεια τεσσάρων συνεργατῶν-ἑθελοντῶν του, μετέφερε (30/6) καί παρέδωσε στήν Κοινωνική Ὑπηρεσία τῆς ΚΛΕΙΣΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ Τρικάλων, μιά μεγάλη ποσότητα ἐνδυμάτων καί κλινოსκεπασμάτων γιά τήν κάλυψη τῶν ἀναγκῶν τῶν δεκάδων ἀπόρων κρατουμένων τῆς φυλακῆς αὐτῆς. Νά σημειωθεῖ πῶς ὁ «Ἐσταυρωμένος» διακονεῖ καί προσφέρει συμπαράσταση καί κατά τήν περίοδο τῆς μεγάλης κρίσης πού μαστίζει τήν πατρίδα μας. Ὁ Σύλλογος δίδει τό «παρών» σέ πολλούς χώρους κράτησης τῆς Ἑλλάδας, ξεπερνώντας τά ὅρια τοῦ Νομοῦ Μαγνησίας. Βεβαίως, προηγούνται οἱ χώροι κράτησης καί οἱ ἄποροι τῆς περιοχῆς μας καί, στή συνέχεια, ὅλοι οἱ ἔχοντες ἀνάγκη σέ κάποιες ξεχασμένες γωνιές τῆς Ἑλλάδας.



ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΕ Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΟΣΙΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΣΑΡΩΦ ΤΗΣ ΠΟΡΤΑΡΙΑΣ

Με τήν δέουσα ἱεροπρέπεια ἐορτάστηκε (19/7) ἡ ἀνακομιδή τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, στήν ὁμώνυμη Ἱερά Μονή τῆς Πορταριάς. Τήν παραμονή τῆς ἑορτῆς τελέστηκε ὁ Μέγας Πανηγυρικός Ἐσπερινός, προεξάρχωντος τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Κιαμέτη, ὁ ὁποῖος κήρυξε τόν Θεῖο Λόγο. Ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τελέστηκε πανηγυρική Θεία Λειτουργία, ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἰγνατίου, ὁ ὁποῖος ὁμίλησε ἐπικαίρως. Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπαίνεσε τόν Ἡγούμενο τῆς Μονῆς Ἀρχιμ. Ἀθανάσιο Κολλᾶ καί τούς συνεργάτες του γιά τήν πρόοδο πού ἐπιτελεῖται στήν ἀνοικοδόμησή της. Χαρακτήρισε «θαῦμα» τά ὅσα συντελοῦνται στή Μονή, μάλιστα σέ περίοδο κρίσης, καί ἐξῆρε τήν χρηστική διαχείριση τῶν οικονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας, στά χέρια τῆς ὁποίας ἀκόμα καί τά λίγα ἀποδίδουν καί καρποφοροῦν.



ΝΕΟΣ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΣ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΑΣ

Τὴν εἰς Πρεβύτερον Χειροτονία τοῦ π. Θεοκλήτου Κατσαροῦ, ἀγάμου, ἁμισθοῦ Κληρικοῦ, ἄνδρα τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας, τέλεσε (14/6) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, στὸν Ἱερό Ναό Ἁγίου Γεωργίου Ἀγριάς. Τὸν κ. Ἰγνάτιο πλαισίωσαν πολλοὶ Κληρικοί, ἐνῶ παρέστησαν ὁ Βουλευτὴς Μαγνη-



σίας κ. Χρῆστος Μπουκῶρος, ὁ Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Μαγνησίας κ. Ἰωάννης Τόλιας, πολλοὶ συνάδελφοι τοῦ νέου Ἱερέως, ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν καὶ πλῆθος κόσμου. Στὴν ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ἐξῆρε τὴν ἀπλότητα, τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν καθαρότητα τῶν προθέσεων τοῦ π. Θεοκλήτου, καθὼς καὶ τὴν ἀγάπη καὶ τὸν

ζῆλο του γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Ἐπεσήμανε, ἐπίσης, ὅτι ἡ ἐποχὴ στὴν ὁποία ἐπέλεξε νὰ εἰσέλθει στὴν ἱερωσύνη εἶναι «κρίσιμη, καθὼς τὰ πράγματα στὴν πατρίδα μας ἔχουν ριζικὰ ἀλλάξει. Πρέπει νὰ ἔχουμε ἀπόλυτη συνείδηση ὅτι ζοῦμε σὲ μιά ἐποχὴ, πού διαμορφώνεται γύρω μας ἓνα καθαρὰ κοσμικὸ κράτος, πού μέρα μὲ τὴν ἡμέρα θὰ ἀπεκδύεται κάθε τι τὸ ἱερό, τὸ ἅγιο, τὸ ἐκκλ/κό, κάθε τι πού μέχρι τώρα τὸ συνδέει μὲ τὴν παράδοση, μὲ τὴν πίστη καὶ τοὺς ἀγῶνες τοῦ λαοῦ. Εἶναι ἓνα τελεσίδικο γεγονός. Σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη ἐποχὴ ἡ Ἐκκλησία καλεῖ ἀνθρώπους, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν Ἀποστόλων, ν' ἀναλάβουν ἓνα πολὺ βαρὺ ἔργο, νὰ συνεχίσουν νὰ συγκροτοῦν τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, νὰ δίδουν μαρτυρία πίστεως, ἐλπίδος καὶ Ἀναστάσεως...». Ὁ Σεβασμιώτατος μίλησε γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ νέου Πρεσβυτέρου στὴν Ἑλληνικὴ Ἀστυνομία καὶ τὸν κάλεσε νὰ εἶναι μαρτυρία Χριστοῦ γιὰ τοὺς συναδέλφους του, διδάσκοντας ὅλους μὲ τὴν ζωὴ, τὸν λόγο καὶ τὸ παράδειγμά του.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣΕ Η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΣΤΟ ΠΡΟΜΥΡΙ

Στὸν πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει θαύματος τοῦ Ἁγίου Σπυριδῶνος, στὴν Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Σπυριδῶνος Προμυρίου χοροστάτησε καὶ μίλησε (12/7) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ.



Ἰγνάτιος. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἄρτοκλασίας, ὁ Σεβασμιώτατος εὐχαρίστησε τὸν γέροντα τῆς Μονῆς Πρωτ. Γεώργιο Σχοινά, προϊστάμενο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Φιλοπάπου, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀ-

θηνῶν, γιὰ τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση τῆς ἀδελφότητας, τὴν γερόντισσα Ἀνθήμη γιὰ τὴν φιλοξενία τῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς χάρι στὸς ὁποίους τὸ Μοναστήρι κρατήθηκε ὄρθιο καὶ ζωντανὸ τὰ προηγούμενα χρόνια. Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς τελέστηκε πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀρχιμ. Δαμασκηνοῦ Κιαμέτη, ὁ ὁποῖος κήρυξε τὸν Θεῖο Λόγο.

ΤΙΜΗΘΗΚΕ Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Μέ πᾶσα λαμπρότητα καὶ σὲ κλίμα κατάνυξης ἐορτάστηκε κι ἐφέτος πανηγυρικὰ στὴ Μητρόπολη Δημητριάδος ἡ Συναξὴ τῶν Ὁσίων Ἀγιορείτων Πατέρων, στὴν Ἱερά Μονὴ Παναγίας Λαμπηδόνας, στὴ Λαμπινού τοῦ Πηλίου. Τῆς Ἱερᾶς Πανηγύρεως προεξῆρχε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σαλῶνων κ. Ἀντώνιος.

Νὰ σημειωθεῖ ὅτι κατὰ τὸν Μέγα Πανηγυρικὸ Ἀρχιερατικὸ Ἑσπερινὸ ἔλαβε χώρα καὶ ἡ τελετὴ ἐπὶ διασαλεύσει Ἀγίας Τραπέζης, στὸ Καθολικὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀπὸ τὸν Θεοφ. Σαλῶνων κ. Ἀντώνιο. Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς, κατὰ τὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία, ὁ Θεοφιλέστατος στό κήρυγμά του, ἀνέλυσε τὰ



θεολογικὰ νοήματα τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς ἡμέρας. Πρὸ τῆς ἀπολύσεως, εὐχαρίστησε τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάτιο γιὰ τὴν ἄδεια νὰ ἱεουργήσῃ καὶ νὰ συμμετάσχει στὴ λαμπρὰ πανήγυρη.

ΣΤΗ ΜΑΚΡΥΡΡΑΧΗ Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΜΑΣ

Τὴν Μακρυρράχη ἐπισκέφθηκε (23/6) ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Ἰγνάτιος, προκειμένου νὰ προεξάρχει τῆς τοπικῆς πανηγύρεως τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου, στὸν ὁμώνυμο Ἱερό Ναὸ τοῦ χωριοῦ. Ὁ Σεβασμιώτατος χοροστάτησε καὶ μίλησε στὸν

Μέγα Πανηγυρικὸ Ἑσπερινό, παρουσία πολλῶν κληρικῶν τῆς Ἀρχιερατικῆς Περιφέρειας Ζαγοράς καὶ εὐλαβῶν Χριστιανῶν. Ἀκολούθησε λιτάνευση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τοῦ Τιμίου Προδρόμου στοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ.



ΤΙΜΗΘΗΚΕ Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΣΤΗ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΜΑΣ

Τιμήθηκε ἡ Συναξὴ τῶν Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων στὴν Τοπικὴ μας Ἐκκλησία. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος χοροστάτησε καὶ μίλησε, κατὰ τὸν

Μέγα Πανηγυρικὸ Ἑσπερινό, στὸν πανηγυρίζοντα Ἱερό Ναὸ Ἁγίων Ἀποστόλων Ἀγριάς, παρουσία πλήθους πιστῶν. Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς ὁ κ. Ἰγνάτιος λειτούργησε καὶ μίλησε στό Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Νερομύλων Ἀγιάς.



ΤΟ ΝΕΟ Δ.Σ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΙΕΡΟΣΑΛΤΩΝ «ΟΣΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΟΥΚΟΥΖΕΛΗΣ»

Τό νέο Δ.Σ. του Συνδέσμου Ίεροσαλτών τής 'Ι. Μ. Δημητριάδος “Όσιος Ιωάννης ο Κουκουζέλης”, πού αναδείχθηκε από τίς άρχαιρεσίες τής 10ης/6/2015, επισκέφθηκε τόν Σεβ. Μητροπολίτη μας κ. 'Ιγνάτιο (16/6). Τόν Σεβασμιώτατο προσφώνησε ό έπανεκλεγείς Πρόεδρος κ. Ευστάθιος Γραμμένος, ό όποιος του παρουσίασε τά νέα μέλη του Δ.Σ., τόν ευχαρίστησε για τήν πολύπλευρη στήριξη τής Μητροπόλεως, αλλά και του ίδιου στο έργο του Συνδέσμου και ανέπτυξε τό νέο σχεδιασμό τής θητείας. Στήν συνέχεια ό Σεβασμιώτατος συνεχάρη τά νέα μέλη του Δ.Σ., εξέφρασε τή χαρά για τούς συμμετέχοντες στο νέο Δ.Σ και τίς ικανότητες τους και επαναβεβαίωσε τήν όλοθυμη στήριξη τώσο του ίδιου, όσο και τής Τοπικής Έκκλησίας στο έργο τών Ίεροσαλτών τής Μητροπόλεως μας.



Ή νέα σύνθεση του Δ.Σ έχει ως εξής:

Πρόεδρος: Ευστάθιος Δ. Γραμμένος

Α΄ Αντιπρόεδρος: Βασίλειος Πρασσάς

Β΄ Αντιπρόεδρος: Γεώργιος Φιλιππίδης

Γεν. Γραμματέας: Έλένη Ντόβα-Χατζή

Ταμίας: Άλκιβιάδης Μιχάλης

Ύπευθ. Δημοσίων Σχέσεων: Γεώργιος Σιώκος

Ειδ. Γραμματέας-Κοσμητώρ: Βλάσιος Γκουζκούρης

Ήπίσης: α) Για τήν Έξελεγκτική Έπιτροπή εκλέχθηκαν οί: Σπυρίδων Χατζηγεωργίου, Κωνσταντίνος Τσαμπούρης και Γεώργιος Βαρώτας.

και β) Άντιπρόσωποι για τήν ΟΜΣΙΕ εκλέχθηκαν οί: Ευστάθιος Δ. Γραμμένος, Έλένη Ντόβα-Χατζή, Δημήτριος Χατζηγεωργίου και Γεώργιος Σιώκος.

ΛΑΜΠΡΗ Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ

Παρουσία πλήθους πιστού λαού έορτάστηκε και φέτος ή μνήμη του Άγιου Μεγαλομάρτυρος Παντελεήμονος του Ίαματικού, μέ έπίκεντρο τόν όμώνυμο Ίερό Ναό του Όρφανοτροφείου Βόλου. Στόν Μέγα Πανηγυρικό Έσπεριό χοροστάτησε και όμίλησε ό Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. 'Ιγνάτιος, ό όποιος τόνισε ότι ό στόχος του ιατρικού λειτουργήματος, πού άσκούσε ό Άγιος Παντελεήμων, ήταν νά μορφωθεί ό Χριστός στίς ψυχές τών ανθρώπων, γεγονός πού συνέβαλε καθοριστικά στήν έπιτέλεση του θαύματος, στήν θεραπεία τών άσθενειών τους. Ό Σεβασμιώτατος έπεςήμανε ότι στήν έποχή μας, κυρίως, χρειάζεται νά αναδειχθούν ανάμεσά μας «άνάργυροι σε όλα τά έπίπεδα, ήγεςίας, κοινωνικής προσφοράς και σε όλες τίς θέσεις, μέ πίστη στόν Χριστό, πού θά βλέπουν στά πρόσωπα τών ανθρώπων τήν ζωντανή εικόνα του Θεού. Τίποτε καλό και ουσιαστικό δέ μπορεί νά συμβεί χωρίς πίστη στόν Θεό. Κανείς δέν μπορεί νά προσφέρει τήν έλπίδα, χωρίς ό ίδιος νά πιστεύει στήν δύναμη του Θεού...». Άνήμερα τής έορτής ό κ. 'Ιγνάτιος λειτουργησε στήν Ίερά Μονή Άγιου Παντελεήμονος Άγιάς, παρουσία πιστών τής εκεί έπαρχίας.



ΣΤΟ ΒΟΛΟ Η ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΚΟΡΩΝΑ

Μέ ιδιαίτερη συγκίνηση ή Τοπική μας Έκκλησία υποδέχθηκε (4/7) τήν Ίερά και Θαυματουργή Εικόνα τής Παναγίας Κορώνης, ή όποία φυλάσσεται στήν όμώνυμη Μονή τής Ίερας Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος & Φαναριοφερσάλων. Τήν Ίερά Εικόνα έκόμισε ό Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος & Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, συνοδευόμενος από τόν Ήγουμένο τής Μονής Άρχιμ. Μεθόδιο, ύστερα από σχετικό αίτημα τής Ίερας Μητροπόλεως μας, προκειμένου ό Ίερός Κλήρος και πιστός λαός τής περιοχής μας νά τύχουν τής χάριτος και τής ευλογίας τής Παναγίας και μέ άφορμή τίς έορταστικές εκδηλώσεις τής Ένορίας του Άγιου Γερασίμου, έπί τή αναμνήσει τών Έγκαινίων του Ίερού Ναού, στίς 5/7/1992, από τόν Άείμνηστο άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Τήν Ίερά Εικόνα υποδέχθηκε ό Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. 'Ιγνάτιος, έπικεφαλής του Κλήρου και του λαού, και άμέσως σχηματίστηκε λιτανευτική πομπή, ή όποία κατευθύνθηκε στόν Ίερό Ναό Άγιου Γερασίμου, όπου τελέστηκε ό Έσπερινός, χοροστατούντος του Σεβ. κ. Τιμοθέου. Στήν προσφώνησή του ό Σεβ. κ. 'Ιγνάτιος εξέφρασε τήν ευγνωμοσύνη τής Τοπικής Έκκλησίας για τήν ύψιστη τιμή τής έλεύσεως τής Ίερας Εικόνας και έπεςήμανε ότι ή Παναγία ή Κορώνα ένώνει τίς δύο Μητροπόλεις, δεδομένου ότι στόν Βόλο κατοικούν χιλιάδες πολίτες προερχόμενοι από τήν Καρδίτσα. Άπό τή μεριά του, ό Σεβ. κ. Τιμόθεος ευχαρίστησε για τήν θερμή υποδοχή και κήρυξε τό Θείο Λόγο. Στό τέλος του Έσπερινού, ό Σεβ. κ. 'Ιγνάτιος χειροθέτησε σε άναγνώστη τόν μαθητή τής Γ΄ Λυκείου Ίωάννη Θεοδώρου, ένώ εκ μέρους του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου του Ίερού Ναού Άγιου Γερασίμου τίμησε για τήν πολύχρονη προσφορά στήν Ένορία τήν Πρεσβυτέρα κα Χαρίκλεια Τσουμάνη και τήν κ. Μαριάνθη Νάχμια.





Κατασκήνωση: κοινωνία Χριστού

Η κατασκήνωση, με τό κοινοβιακό της πνεύμα, αποτελεί ασφαλή όδο για τη χριστιανική κοινωνικοποίηση των παιδιών. Σέ μία χριστιανική κατασκήνωση ή προσευχή, τά Μυστήρια τής Έξομολόγησης καί τής Θείας Εὐχαριστίας μυοῦν τά παιδιά στή λατρευτική ζωή τής Ἐκκλησίας. Κύριος σκοπός, ὅμως, εἶναι τά παιδιά νά μάθουν γιά τόν Χριστό, νά ζήσουν κατὰ Χριστόν.

Σέ μία οποιαδήποτε κατασκήνωση τό παιδί συνυπάρχει ἀπλῶς μέ τούς ἄλλους καί ἱκανοποιεῖ προσωπικές του ἀνάγκες. Ἀντιθέτως, σέ μία χριστιανική κατασκήνωση ὁ κατασκηνωτής, ἀλλά καί κάθε ἐμπλεκόμενος σέ αὐτή, μαθαίνει νά ἀφίνει στήν ἄκρη τόν ἐγωισμό καί νά συμβιώνει μέ δεκάδες διαφορετικές προσωπικότητες. Ἀκολουθεῖ κανόνες πού τοῦ μαθαίνουν ὅτι μόνο μέσα ἀπό τήν εὐγενῆ ἄμιλλα καταφέρνει τήν ἐπιτυχία. Σέβεται τόν ἄλλο καί συνεργάζεται μαζί του γιά τό κοινό καλό τής ομάδας ἢ ὅλης τής κοινότητας. Μέσα ἀπό ποικίλες δραστηριότητες ἀναδεικνύονται προσωπικά χαρίσματα καί ταλέντα, πού βοηθοῦν στή δημιουργία ὑπεύθυνων ἀνθρώπων.

Σέ μία ἐποχή πού ὅλα γυρίζουν γύρω ἀπό τόν ἑαυτό μας, ὁ Χριστός μᾶς καλεῖ νά παραμερίσουμε κάθε ἴχνος ἐγωισμοῦ καί νά ἀγαπήσουμε τό συνάνθρωπό μας καί τή φύση. Μᾶς ζητᾶ νά προσφέρουμε χωρίς ἀντάλλαγμα, μέ ὅποιον τρόπο μπορεῖ ὁ καθένας, ὥστε νά ζήσουμε λίγες μέρες ψυχικῆς ἡρεμίας καί γαλήνης. Ὡς γνωστόν, οἱ ἐκκλησιαστικές κατασκηνώσεις σπρίζονται, συνήθως, στόν ἐθελοντισμό καί ἔτσι συμβάλλουν στήν καλλιέργεια κοινοτικῆς συνειδήσης μεταξύ τῶν παιδιῶν, θέτοντας τίς βάσεις γιά τήν ἀνάληψη κοινωνικῆς εὐθύνης. Ἄλλωστε, ἡ προσφορά ἤ, ὅπως λέγεται στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἡ Διακονία εἶναι ἡ ἔμπρακτῆ ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον μας μέ ὅλες τίς μορφές τῆς.

Μέσα σ' αὐτά τά πλαίσια λειτουργήσαν καί τό φετινό καλοκαίρι οἱ κατασκηνώσεις τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως, στόν Ἅγιο Λαυρέντιο, στό ὄμορφο Πήλιο. Κύριος θεματικός τους ἄξονας ἦταν ἡ Θεία Λατρεία καί κυρίως ἡ Θεία Εὐχαριστία, κατὰ τήν ὁποία ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά παραθέσει τόν ἑαυτό του καί τούς γύρω του ἐξ ὀλοκλήρου στό Θεό, ὥστε νά μπορέσει νά βιώσει τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ καί νά ἐνωθεῖ μαζί Του, κοινωνώντας τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του. Οἱ περισσότεροι κατασκηνωτές εἶχαν τήν εὐκαιρία νά μάθουν γιά τά τελούμενα κατὰ τήν Λατρεία, καθώς καί γιά τίς ἱστορικές καί συμβολικές διαστάσεις τῆς Θείας Λειτουργίας. Ταυτόχρονα, ἀσχολήθηκαν καί μέ τούς βίους καί τήν διδασκαλία σύγχρονων Ἁγίων « Ἀσυρματιστῶν τοῦ Θεοῦ », ὅπως χαρακτηριστικά τούς ὠνόμασαν καί διαπίστωσαν ὅτι ζώντας μέσα στήν Ἐκκλησία ἡ ἀγιότητα δέν εἶναι ἀκατόρθωτῆ, ἀκόμη καί στίς μέρες μας.

Ἡ Α΄ Κατασκηνωτική Περίοδος, στήν ὁποία συμμετείχαν ἀγόρια Δημοτικοῦ καί εἶχαν ὡς ἐπικεφαλῆς τόν π. Ἰγνάτιο Ἀναγνωστόπουλο, ξεκίνησε τήν Δευτέρα 29/6, μέ τόν Ἁγιασμό πού τέλεσε ὁ Σεβ. Μητρο-

πολίτης μας. Ἀκολούθησε ἡ Κατασκηνωτική Περίοδος τῶν κορισιῶν τῆς ἴδιας ἡλικίας, μέ ὑπευθύνους τόν π. Βασίλειο Ἀδάμ καί τήν πρεσβυτέρα Λαμπρινή Λουλουδάκη, ἐνῶ στίς 14/7 ἐγκαταστάθηκαν στόν κῶρο τῆς Κατασκήνωσης τά ἀγόρια πού τελείωσαν τό Δημοτικό καί τίς δύο πρῶτες τάξεις τοῦ Γυμνασίου. Ἀρχηγός τους ἦταν ὁ Ἀρχιδιάκονος τῆς Μητροπόλεώς μας π. Καλλίνικος Γεωργακόπουλος καί τήν πνευματική τους καθοδήγηση εἶχε ὁ π. Εὐστάθιος Βαρβαρέλης.

Ἡ Δ΄ Κατασκηνωτική Περίοδος ξεκίνησε στίς 23/7, ὑπό τήν εὐθύνη τοῦ π. Μαξίμου Παπαϊωάννου, Γενικοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου, καί τοῦ π. Κωνσταντίνου Ρήγα, καί συμμετείχαν τά ἀγόρια Λυκείου καί ὅσα ἀποφοίτησαν ἀπό τό Γυμνάσιο. Στή συνέχεια, ἡ δεσποινίς Βασιλική Γούση, ὡς ἀρχηγός, μέ τήν πνευματική συμπαράσταση τοῦ π. Κωνσταντίνου Φλάκη, ἀνέλαβαν στίς 28/7 τήν Κατασκηνωτική Περίοδο τῶν κορισιῶν Γυμνασίου καί Λυκείου.

Φέτος παρουσιάστηκε ἡ ἀνάγκη δημιουργίας μᾶς ἐπιπλέον Κατασκηνωτικῆς Περιόδου γιά τά κορίτσια τοῦ Δημοτικοῦ, λόγω τοῦ πλήθους τῶν αἰτήσεων, ἡ ὁποία πραγματοποιήθηκε ἀπό 4 ἕως 10/8, ὑπό τήν ἀρχηγία τῆς δεσποινίδος Γεωργίας Λύτρα. Τέλος, τήν σκυτάλη θά λάβει ὁ Σύνδεσμος Νέων τῆς Μητροπόλεώς μας, ὁ ὁποῖος μέ ἐπικεφαλῆς τόν π. Χρῆστο Χαχαμίδη καί μέ τήν συμμετοχή πολλῶν φοιτητῶν καί νέων ἀπ' ὅλη τήν Ἑλλάδα, θά παραμείνει στήν Κατασκήνωση μέχρι τίς 20/8.

Οἱ περίπου ἑξακόσιοι κατασκηνωτές βίωσαν, στό σύντομο διάστημα τῆς παραμονῆς τους, ἰδιαίτερες πνευματικές ἐμπειρίες, ἀλλά εἶχαν καί τήν δυνατότητα νά ἀναπτύξουν ἰσχυρές φιλικές σχέσεις...

Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι καί τά στελέχη τῆς κατασκήνωσης, ὅπως καί ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι ἐθελοντές πού διακόνησαν στίς ἕξι περιόδους, παρά τήν σωματική κόπωση γιά τήν προετοιμασία καί τήν εὐρυθμὴ διεξαγωγή τῆς, ἐν τέλει ἀναχώρησαν καί οἱ ἴδιοι ὠφελημένοι ἀπό τήν συνεργασία καί τήν μεταξύ τους ἐν Χριστῷ ἐπικοινωνία, ἀνανεώνοντας τό ραβδού τους γιά τό ἐπόμενο καλοκαίρι...

Παναγιώτη Ποδαρόπουλο, κατασκηνωτικοῦ στελέχους

